

Cine a compromis naționalismul românesc după 1989? De George Bara (Napoca News)

Partea I

Întâi de toate, trebuie să vă mărturisesc că informațiile pe care le voi publica în foileton la rubrica de editoriale ale Napoca News nu sunt nici produsul unei analize la rece, realizate prin frunzăritul de ziare și nicio spălare de rufe în public, cu toate că trist eveniment recent m-a determinat să scriu aceste rânduri. Am intrat în lumea „militantismului naționalist”, dacă pot să o numesc așa, la vârsta de 19 ani, iar în acest an se împlinesc 8 ani de când am început să privesc lumea printr-un filtru aparte, pe care din păcate tot mai puțini români îl posedă.

Acum, la 20 de ani de la Revoluție, mișcarea naționalistă din România este poate mai slabă ca oricând. Într-o societate care se dorește a fi cu adevărat democratică, este necesară reprezentarea pe plan politic, social și chiar cultural, a tuturor opțiunilor cetățenilor. Și dacă am învățat ceva în ultimii 9 ani, este că până și cultura este un produs politic, fiind prin natura sa subiectivă, o formă de manifestare a spiritului omenesc permanent influențat de ideologii, credințe și polemici politice. Românii încă simt și trăiesc patriotic. Văd asta în fiecare zi pe stradă și mă conving de acest lucru cu fiecare conversație pe care o port. Însă tendința europenistă, umanistă și materialistă care ni se servește zilnic în presă și de la cel mai înalt nivel, a reușit într-o oarecare măsură să împingă sentimentele iubirii de țară într-o zonă mai puțin ferită a sufletului românilor. A fost băgată la cutie. Dar asta tot nu explică cum România, la 20 de ani de la o Revoluție anticomunistă, a ajuns să aibă un peisaj politic trist și sărac: un mare partid de stânga, succesor direct al fostului PCR, un partid de tip gașcă, cu origini în fost Securitate și cu interlopi pe post de politicieni, un partid „liberal”, o umbră a fostei fosile PNL-iste și un partid al minorităților. Este ironic să concluzionăm că Revoluția din 1989 ne-a adus după 1989 comuniști, hoți și minoritari.

Și totuși lucrurile nu au stat tot timpul așa. În 1990,

Uniunea Vatra Românească a avut 1 milion de membri. Clujul a avut un primar PUNR-ist timp de trei mandate. Vadim Tudor a ajuns în turul doi al alegerilor, a rezistat eroic în Parlament și într-un moment dat făcea parte în Parlamentu European dintr-o uniune a naționaliștilor europeni. În Cluj a existat chiar și o bancă a patrioților, Banca Dacia Felix. Iar PNG-ul lui Becali, de „sorginte legionară” se plasa în locul 4 al preferințelor românilor. Toate acestea sunt acum praf și pulbere. Și mai grav, nu a rămas nimic în urma lor. Naționaliștii și patrioții care au ieșit în față în ultimii 20 de ani au dispărut fără să lase urme. Partidele și organizațiile lor nu au lăsat urmași. Nici ideologici, nici politici, nici financiari. În Cluj-Napoca nu se vede că timp de trei mandate a fost primar cel mai furibund naționalist ardelean. Însă totul are o explicație.

Când am lansat publicația Napoca News am făcut-o și dintr-un impuls experimental. Doream să vedem cum reacționează Clujul fost „al lui Funar” la o publicație alternativă, cu mesaj naționalist, însă totodată profesionistă și europeană. Nu ne-a luat mult să descoperim că dintre zecile de mari patrioți clujeni, care se loveau cu cărămida tricoloră în piept alături de Funar, nu numai că nu sunt interesați de un asemenea fenomen, dar că s-au căpătuit financiar și activează politic alături de alte partide, care reprezintă orice în afară de interesul național. Este cazul lui Petru Călian, fost PRM-ist apropiat al lui Funar care a vizitat lumea întreagă pe banii primăriei clujene, și acum este membru în PD-L, uitând parcă perioada de febrilitate patriotică. Și exemplele pot continua, și vor continua.

Însă de ce ne-a fost mai groază s-a și întâmplat. Un „deșert” lipsit de orice inițiativă și acțiune patriotică, la nivelul politic și economic, nu putea să existe după un asemenea boom pe unerist și peremist din anii '90. Ceva trebuia să fi declanșat extincția patrioților de serviciu, asemeni dinozaurilor. Iar atacul de tip securist din partea președintelui Vetrei Românești, Ion Coja, alături de controversatul Victor Gaétan, ne-a dat „veriga lipsă”. O

lecție de istorie care se repetă de când există lumea modernă. Ideologii folosite pentru controlarea maselor, manevre care vizează exclusiv interese materiale. Personaje cu trecut murdar care s-au erijat în mari patrioți de serviciu, călcând pe cadavre susținuți de structuri statale și oculte. Personaje care au monopolizat spațiul public, autoerijându-se în exponenții unui curent care era normal să reînvie după 50 de ani de comunist bolșevic, internaționalist și ateu. Mari „tribuni” care au amestecat naționalismul curat și european cu șovinismul cel mai gregar și cu antisemitismul patologic. Păcălici în costume Armani care au bagatelizat și compromis orice temă aproape de sufletul României profunde. Senatori care au devalizat bănci și le-au vândut partenerilor din Israel, a căror credință și istorie o batjocoreau în public. Europarlamentari care vorbeau despre sacralitatea familiei și votau în PE legi pentru promovarea homosexualității în școlile românești. Antimaghiari furibunzi care furau banii românilor prin scheme piramidale și devalizau banul public pentru a se căpătui, făcând în același timp afaceri fără inhibiții chiar cu maghiarii pe care îi înjurau.

Și în tot acest timp, cei care credeau cu naivitate în renașterea unei drepte naționale și creștine în România erau ținuți la fund, marginalizați și chiar terorizați. Securitatea lui Măgureanu, numită modern SRI, și-a făcut un obicei din a hărțui organizațiile care nu erau „aprobate” și nu funcționau sub oblăduirea SRI sau nu făceau figurație în vreo schemă financiară de jaf național. Așa s-a ajuns ca acum miile de deținuți politic ai regimului comunist să fie la fel de ignorați ca înainte de 1989. Așa s-a ajuns ca rezistența legionară din munți, fenomen unic în spațiul Europei de Est care a marcat prima colaborare a României cu NATO într-o formă, să fie încă necunoscută. Sau zecile de mii de martiri care s-au prăpădit în temnițele comuniste să nu primească nici acum satisfacția condamnării criminalilor. Și tot așa s-a ajuns ca termenul „naționalism” să fie asociat imediat cu imaginea unui Vadim sărit de pe fix, a unui Becali incult sau a unui Coja veșnic în luptă cu

evreii. Așa s-a ajuns ca încercări repetate de a coagula mișcări naționaliste civice sau politice să se lovească fie de o cruntă ignoranță, fie de metode securiste de destructurare sau compromitere.

Pentru că ultimii 20 de ani s-a dus o campanie complexă de compromitere a naționalismului românesc, în timp ce Ungaria virează cu mândrie spre dreapta prin Jobbik și Fidesz, iar Bulgaria se pregătește să scoată în afara legii partidele comuniste. Partide și organizații comuniste, infestate de foști securiști și foști membri PCR, au pozat 20 de ani în reprezentanții patriotismul și s-au asigurat că vor călări exclusiv scena dreptei românești atâta vreme cât va fi ceva de furat, de devalizat. A venit vremea să dăm cărțile pe față. A venit vremea românilor din planul doi, cei terorizați de SRI-ul lui Măgureanu, marginalizați de instituții și acuzați de tot ce ziceau și făceau „patrioții de serviciu”. A venit vremea să curățăm scena politică din impostori, de securiști și de falși români (căci restul nici nu mai încearcă să pară altceva decât sunt, portocalii, roșii sau galbeni, cum o fi ei). A venit vremea României Profunde.

Tentativele de renaștere ale Mișcării Legionare. Episodul „Gazeta de Vest”.

O filă de istorie recentă foarte puțin cunoscută de români este încercarea de reînființare a Mișcării Legionare după Revoluția din 1989, acțiune coordonată în primă fază de către însuși Horia Sima și apoi de către Mircea Dimitriu și Mircea Nicolau. Și pe cât de puțin cunoscute sunt tribulațiile de pe urmă ale Mișcării Legionare, pe atât sunt de cunoscute manevrele conduse personal de către fondatorul SRI, Virgil Măgureanu, de a opri formarea unui pol politic naționalist creștin în România post-decembristă.

Renașterea Gărzii de Fier în România după 1989, coordonată personal de Horia Sima Horia Sima, „Comandantul”, a rămas la cârma Mișcării Legionare chiar și după finalul guvernării legionar-antonesciene și după instaurarea regimului comunist în România. Succesorul lui Corneliu Zelea Codreanu a reușit să se refugieze în

Germania după căderea Statului Național Legionar în ianuarie 1941. De aici urmează o lungă și chinuitoare luptă de reorganizare a ce a mai rămas din Mișcarea Legionară. Având doar câteva sute de membri, răspândiți în timp din Germania în Italia, Spania, SUA și America de Sud, Garda de Fier nu a încetat „de facto” să existe. Albumele foto ale lui Traian Borobaru și cărțile târzii ale lui Horia Sima („Doctrina Legionară” sau „Era Libertății”) ne arată un grup încă activ format foști fruntași legionari, care țin legătura cu ceilalți „verzi” răspândiți pe mapamond, editează cărți și reviste și chiar organizează mitinguri anticomuniste în Europa Occidentală.

După Revoluția din 1989, Horia Sima decide că este momentul pentru reînființarea Mișcării în România, într-o formă politică. În acest sens strânge fonduri, ajutat de Mircea Dimitriu (secretarul general la Mișcării din exil), Zaharia Marineasa și Mircea Nicolau, pentru a pune bazele unor edituri și publicații care vor răspândi doctrina naționalistă în România. Totodată, se trasează și strategia pentru formarea unui partid politic naționalist. Primul contact cu țara dintre „exilații” Sima și Dimitriu a fost cu Mircea Nicolau, fost comandant legionar care făcuse pușcărie politică până în 1964 și care încă își păstrase intacte viziunile politice și ideologice. După o cercetare a „teritoriului”, cu ajutorul legionarului stabilit în SUA Victor Corbuț, Sima stabilește că renașterea Mișcării se va face în liniște, pentru a nu atrage atenția regimului criptocomunist al lui Ion Iliescu. Din păcate, strategia agentului KGB Iliescu secondat de maghiarul din Sălaj Imre Asztalos, adică Virgil Măgureanu, este de a opri orice tentative de formare a unui pol naționalist din fașă: se cheamă minerii la București pentru a opri „rebeliunea legionară”, iar directorul SRI reactivează o serie de informatori și agenți care destructurează nucleele naționaliste din România și compromit chiar și curentul ideologic. Gazeta de Vest, o publicație de succes pe banii legionarilor din exil

La Timișoara, ziaristul Ovidiu Guleș, redactor șef

adjunct al publicației Gazeta de Vest, devine în 1992 principalul factor de promovare în presa din vestul României a ideilor legionare. Cu ajutorul financiar al fostului lider legionar Zaharia Marineasa, acesta a cumpărat publicația Gazeta de Vest și a înființat tipografia și editura Gordian. Este absurd să considerăm că fostul deținut politic Marineasa dispunea de banii necesari pentru o asemenea investiție. Câteva zeci de mii de euro, potrivit unor surse, au fost primiți de la legionarii din exil, prin Mircea Dimitriu, care fusese șef al studențimii legionare din Timișoara. Marineasa și Nicolau făceau parte din Grupul de Comandă Interior al Legiunii care s-a ocupat, după moartea lui Horia Sima din 1993, de continuarea eforturilor de reînviere a acestei mișcări. Iar pasionatul de science-fiction Ovidiu Guleș, este ochit ca un potențial nou membru al Mișcării după ce publică în Gazeta un material amplu despre Corneliu Zelea Codreanu. Sau faptul că făcea parte din cenacul SF „H.G. Wells” alături de Viorel Marineasa, fiul legionarului Zaharia Marineasa, i-a înlesnit această apropiere.

Din 1992 încolo, Gazeta de Vest schimbă brusc macazul devenind o publicație exclusiv legionară. Printre colaboratorii săi se numărau Valeriu Neștian, Zaharia Marineasa, Adrian Onea și Grigore Oprea. Publicația ajunge la peste 2000 de exemplare pe apariție, având abonați chiar și în Africa de Sud. Linia ideologică a publicației este una pe care acum o numim din conveniență „simistă”, iar conținutul era unul dinamic care se adresa și tinerilor, spre diferență de alte publicații legionare apărute ulterior, statice, elitiste și fără impact. De la articole de externe, la analize, la documente și memorii, redactorul Ovidiu Guleș a construit în câțiva ani cea mai prolifică publicație legionară din anii '90 din România. Între timp editura Gordian se preocupă de publicarea unor opere legionare de referință, cum este „Pentru Legionari” de Corneliu Z. Codreanu, sau volumele lui Horia Sima. Colectivul redacțional funcționează de la un moment dat după modelul legionar, având un „cuib” cu

ședințe și membri. Se participă din partea publicației chiar și la pelerinajul de la Majadahonda, la monumentul închinat luptătorilor anticomuniști Moța și Marin.

Episodul „Gazeta de Vest” se termină brusc în 1999. Horia Sima decedase în 1993, cea mai apropiată vizită de România fiind la Budapesta (având încă o condamnare la moarte, sentință care nu a fost niciodată anulată). Zaharia Marineasa murise în 1997, iar Mircea Nicolau avea deja 84 de ani. Vizibil stresat și surmenat, permanent obsedat de „securiști” și de persoane infiltrate în grupul său, Ovidiu Guleș perturbă activitatea redacțională, certându-se cu unii colaboratori și reducând frecvența apariției „Gazetei de Vest”. Brusc, anunță câțiva apropiați că vinde Gazeta și editura și că se mută în Ungaria unde a primit o moștenire, fără a invoca un motiv anume. Orașul unde se mută Guleș se află la doar 30 km de granița cu România, dar acest lucru nu împiedică apropiații să presupună că a fugit din țară din cauza unor amenințări din partea SRI. Banii obținuți pe afacerile cu editura și gazeta sunt însușiți, cu toate că bazele financiare au fost asigurate de Marineasa și Dimitriu. Gurile rele spun că investiția inițială nici nu a fost așa de mare, o mare parte din „banii Legiunii”, aproximativ 100.000 de mărci germane, fiind însușiți pe nedrept de Ovidiu Guleș.

Întrebări rămase fără răspuns. Teoria și certitudinea conspirației

Adevărul în privința acestei grele lovituri date publicisticii naționaliste din România nu s-a aflat până azi. Ovidiu Guleș se pare că nu a mai ținut legătură cu niciunul din foștii săi camarazi, colaboratori și prieteni. Că ar fi fost amenințat, că ar fi fost agent secret sau că ar fi furat o sumă uriașă de bani, rămând deocamdată doar zvonuri. Cert este că Ovidiu Guleș se află în acest moment în Ungaria, fapt cam ciudat pentru un naționalist român. Însă alți participanți la tribulațiile naționaliste ale anilor '90 ni-l înfățișează pe Guleș ca fiind filomaghiar, ba chiar acuzând alte organizații naționaliste și filolegionare din țară, cum este Fundația Sarmizegetusa din Cluj-Napoca, ca fiind

controlate de securitate și „prea antimaghiare”. Ultima carte publicată la propria editură, după „După am cunoscut Legiunea Arhanghelului Mihail” și „Viu sau Mort”, este „Dacia 2000 – Autonomie administrativă și hegemonie politică pentru Transilvania”, o carte care se înscrie în demersurile regionaliste ale clujeanului Sabin Gherman. De aici și teoria că Ovidiu Guleș a plecat din România după ce a fost deconspirat de SRI ca fiind agent al serviciilor de informații maghiare.

Pe plan local, un alt centru naționalist s-a format în Timișoara după desființarea „Gazetei” la Biblioteca Naționalistă „Petre Țutea”, care activa sub conducerea lui Șerban Suru, un profesor de fizică din București care sătul de certurile „bătrânilor” se autoproclamă „liderul Mișcării Legionare din România”. Această bibliotecă găzduia, pe lângă sute de volume publicate la Editura Gordian sau tipărite în Spania sau Germania, cuibul legionar „Ică Tănase”. Atât biblioteca, cât și cuibul legionar, s-au autodesființat în 2002, după emiterea ordonanței de urgență 31/2002, care condamna manifestările extremiste sau antisemite. Din păcate, un caz faimos al unui proces bazat pe această ordonanță de urgență, pierdut irevocabil de statul român, este chiar al unui colaborator al Gazetei de Vest, Grigore Opriță.

Un loc aparte în „istoria prezentului”, în ceea ce privește renașterea naționalismului românesc de după 1989, îl are centrul de educație legionară din Timișoara. Chiar dacă această denumire poate părea exagerată și nu a fost niciodată asumată de nimeni, ea s-a impus în timp, realitatea dovedind faptul că moștenirea lui Zaharia Marineasa și a lui Mircea Nicolau a dat roade, cu referire la ceea ce a însemnat fondarea Editurii Gordian, descrisă în [episodul trecut](#) al acestei serii.

Am fost martor personal la ultimele tribulații ale acestei întreprinderi naționaliste din Timișoara. La sfârșitul primului an de studenție la Politehnica din Timișoara, în anul 2002, am zărit pe un stâlp un afiș care invita timișorenii la sediul Bibliotecii Naționaliste Petre

Țuțea. Intrigat, am reținut adresa bibliotecii, dar și simbolul care deja îmi era cunoscut – gardul legionar – dar a cărui asociere cu filosoful Țuțea îmi era încă neclară. Au trecut multe luni până m-am decis, mai mult dintr-o curiozitate cu care să îmi umplu timpul, să vizitez sediul bibliotecii, care era pe malul canalului Bega, vizavi de sediul Consulatului German, aproape întotdeauna înconjurat de persoane care așteptau la cozi interminabile primirea de vize. Imaginea controversată despre Mișcarea Legionară, cu a cărei adepți presupuneam că am să mă întâlnesc, m-a pregătit atât pentru ce e mai rău, cât și pentru ce e mai bine. Pendulam între imaginea mistificată a legionarilor din filmele lui Sergiu Nicolaescu și imaginea despre care citisem pe cele câteva site-uri de internet ale vremii, cu legionari parcă coborâți din legendă, suma atributelor bărbăției și moralității. Desigur, ambele imagini s-au dovedit, după zece ani de experiență personală și documentare riguroasă, a fi cât se poate de departe de adevăr.

Prima întâlnire cu istoria am ratat-o, de frică. Sediul bibliotecii se afla într-un demisol slab luminat și chiar dacă pe ușă era un afiș care confirma că am nimerit bine, pereții netencuiți și lipsa oricăror surse de lumină m-a făcut să cred că totul era o glumă sau, mai rău, o capcană (emoțiile unui tânăr neexperimentat și poate un pic prea fricos). Am așteptat o zi cu soare pentru a călca pragul bibliotecii, care m-a surprins prin pereții acoperiți cu cărți și imagini ale grupului de parașutiști legionari antrenați de CIA condus de Ică Tănăse. Sediul era, dincolo de intrarea neprimitoare de demisol, curat, renovat și primitor. Unul dintre administratorii bibliotecii, Alin, inginer în instalații, a trecut peste primele șovăieli ale mele, mi-a făcut legitimație și mi-a pus în brațe câteva cărți de memorialistică legionară, printre care și una editată de Horia Sima. Următoarele 6 luni am călcat săptămânal pragul bibliotecii, discutând cu Alin, aflând istoria acestei biblioteci dar și a cărților cu autori necunoscuți pentru mine, în care citeam despre o altă față a Legiunii, una care

nu răzbătea în manualele de istorie și presă. Am aflat faptul că biblioteca era inițiativa lui Șerban Suru, autoproclamat lider al Mișcării Legionare, care exista și activa în România fără un impact mediatic și social semnificativ. Am aflat și despre certurile cu „bătrânii”, legionari autentici care au trăit zeci de ani în universul concentraționar comunist și am întâlnit persoane, abonați ai bibliotecii ca și mine; pe unii nu aveam să îi mai văd niciodată, iar cu unii țin legătura chiar și acum.

Cărțile bibliotecii erau, în marea lor parte, editate de Editura Gordian din Timișoara. O parte aveau însă pe ultima pagină urmă publicării lor în Spania, Germania sau America de Sud. Multe dintre volumele de acolo nu le-am mai găsit nicăieri, după închiderea bibliotecii, și este probabil să fie volume unicate în România. O parte dintre ele, însă, Pentru Legionari de Corneliu Zelea Codreanu, seria volumelor lui Horia Sima, documente despre procesul de la Nürnberg, despre așa-zisa rebeliune legionară și multe volume de memorialistă ale foștilor deținuți politici, au fost însă reeditate și sunt disponibile chiar publicului larg, la 20 de ani de la revoluție.

Într-o zi, pe când returnam niște cărți, mi-a fost confirmată și o bănuială legată de activitatea „bibliotecarilor”: am fost invitat, cu glas căzut, la o „ședință de cuib”, una din faimoasele ședințe prin care își coordona activitatea întreaga Mișcare Legionară. Cuibul se numea „Ică Tănase”, după liderul legionar care alături de alți 12 camarazi a fost antrenat de serviciile secrete americane și franceze și parașutat în 1951 în România ocupată de sovietici. Ică Tănase, alături de Ion Samoilă (a cărui familie aveam să o cunosc întâmplător mai târziu la Oradea), Ion Golea, Mircea Popovici, Ion Tolan, Vasile Mihai Vlad, Ion Buda, Gheorghe Dinca și Aurel Corlansu Erich Tartler, aveau să fie vânduți rușilor de către americani în schimbul unor spioni, capturați și executați în 31 octombrie 1953 la Jilava. Liderul „cuibului” era și proprietarul boxei de la demisol unde își avea sediu biblioteca, un anume Ionică, pe care aveam să îl mai revăd

de câteva ori până la plecarea sa definitivă în Franța alături de familie. Ședința „de cuib”, la care participam în calitate de invitat, a reunit o parte a membrilor „activi” ai mișcării de după 1990. Câțiva dintre ei, cei mai tineri, aveau să fondeze peste un an una dintre primele filiale din „provincie” a asociației Noua Dreaptă.

Prima și singura ședință a cuibului, care activa laolaltă cu Biblioteca Naționalistă Petre Țuțea, m-a surprins prin caracterul teoretic al acesteia. Discuții aproape filosofice despre menirea naționalismului și despre ortodoxie, cu ușoare trimiteri la evenimente recente care îmi erau străine și cu menționarea unor discuții mai vechi avute „pe Remus 11” (am să explic ce e și cu această formulare ciudată) și cam atât. Am mai fumât după ședință câteva țigări cu Goran, cel care avea să devină liderul filialei Noii Drepte din Timișoara și apoi am plecat prin ploaie în Complexul Studentesc unde eram cazat într-un cămin construit pe vremea comunismului (ironic!). Avea să treacă mai bine de un an până când, întâmplător, într-o seară pe când mă plimbam prin Piața Unirii, aveam să văd primele afișe cu Noua Dreaptă. Un individ chel, cu bocanci și blugii suflecați, pe model Skinhead, „ținea de șase” și a tresărit când l-am salutat instinctiv întrebându-l câteva nume ale celor care dădeau pe la sediul bibliotecii. Invariabil, aveam să îi găsesc pe doi dintre ei lipind afișele respective la câteva zeci de metri mai încolo. M-au anunțat că biblioteca Petre Țuțea se autodesființase după emiterea ordonanței de urgență 31/2002 și că ei activau deja în cadrul Noii Drepte.

Am mai vizitat o dată sediul bibliotecii și l-am găsit pe Alin îngrijorat de faptul că inscripționaseră toate copertile cărților cu „gardul legionar”, însemnul oficial al Legiunii. Ordonanța care incrimina organizațiile cu caracter fascist, cu care venise premierul Adrian Năstase direct din SUA, îi băgase pe toți în sperieți și deja se vedeau arestați. Preventiv, își încetaseră activitatea și se străduiau să recupereze cărțile de la abonați. Am aflat și ce semnifica acel misterios „Remus 11”: era adresa din

Timișoara a Editurii Gordian (strada Remus, nr. 11), unde deja faimosul Ovidiu Guleș reeditase o mare parte din bibliografia legionară pe banii „bătrânilor”, o inițiativă personală a lui Horia Sima. Însă Guleș era mai faimos la acea vreme prin faptul că fugise în Ungaria (se zvonea că împreună cu multe zeci de mii de mărci) după ce fusese amenințat de serviciile secrete române. Toți cei de la bibliotecă erau deja în a doua etapă a educației lor naționaliste, provenind din gruparea condusă de publicistul Guleș, o etapă a cărei final îl mai apucasem și eu și care până acum nu a fost relatat în presă.

Privind retrospectiv, am rămas cu câteva semne de întrebare, legate și de desființarea în pripă a bibliotecii, care cuprindea volume de o valoare inestimabilă, dar și de modul în care apropiații lui Guleș au acceptat atât de ușor fuga sa în Ungaria. Din câte știu, mii de volume încă se află în sediul bibliotecii și scoaterea lor la lumină este un demers necesar, chiar istoric. Dincolo de prețioasele informații legate de o perioadă controversată a istoriei României, pe care le putem găsi din în volumele de memorialistică, putem să analizăm la rece și ponderea volumelor de doctrină care au inoculat naționaliștilor post-revoluționari o atitudine defetistă, romantică și idealistă, deloc potrivită unei reale acțiuni politice. După aproape 10 ani de la întâlnirea cu istoria prezentului din Timișoara, pot spune că am rămas cu sentimentul unei acțiuni concertate, cu oameni de bună credință trimiși pe piste false sau timorați prin mijloace neortodoxe. Inocularea cu imaginea unei istorii nerealiste și idealizate a Legiunii către generațiile de tineri ale „tranziției post decembriste” s-a făcut inteligent, constant și în doze mici, dar cu un rezultat neașteptat. Eforturi curmate brusc în momente cheie, lideri care au dezertat sau legi scoase exact la momentul potrivit, o istorie a compromiterii și a manipulării care va fi dezbătută în continuare pe Napoca News.

Am revenit cu această serie de articole la cererea insistentă și îndreptățită a cititorilor noștri. Au trecut

câteva luni din august, când am publicat ultima parte a seriei „Cine a compromis naționalismul românesc după 1989?”, însă am făcut-o cu un motiv întemeiat. În primul rând, au fost câteva piste care au trebuit testate; evident că toate prezumțiile s-au transformat de atunci în certitudini. În al doilea rând, a fost nevoie de timp pentru a sistematiza toate valențele acestei compromiteri și pentru a identifica actorii cheie. Din acest punct de vedere, pot să spun că încă mai este nevoie de ani buni pentru a putea desluși toate itele în care s-a încălcat revirimentul naționalist din România. Din nefericire, acest lucru nu mai este neapărat necesar. Căci dacă naționalismul românesc a deschis în sfârșit ochii după decenii de comunism, a făcut-o prea târziu. A dus lupte care nu trebuiau duse, s-a istovit jucându-se cu propriul destin, însă niciodată nu a avut mințile luminate care să îl facă de succes. Nu a înțeles că lupta politică se duce în numele unor idealuri, însă nu folosind idealurile ca unelte la vedere. Lupta politică se duce aprig și nemilos, ca orice luptă pentru putere. Așa a fost de când e lumea, fie că discutăm despre uzurpări armate de putere sau de curente politice suficient de abile și de inovatoare cât să câștige lupta cu mastodontul politicii corupte și antinaționale. Niciodată romanticismul politic nu a câștigat vreo luptă. A câștigat poate simpatie postumă și mențiuni în tratatele de specialitate. Și chiar acest „romanticism” a fost inoculat naționaliștilor apăruiți după Revoluție, un romanticism care i-a făcut prăzi ușoare pentru dușmani, pentru serviciile secrete, pentru intelectualii de partid reinventați în dizidenți și, nu în ultimul rând, i-a făcut victime ale propriei infatuări și propriei naivități.

Am scris în episoadele trecute despre tentativele de renaștere a naționalismului sub forma Mișcării Legionare, despre episodul Gazeta de Vest, episodul Bibliotecii Petre Țuțea din Timișoara și despre cum Horia Sima a coordonat personal aceste puseuri naționaliste post decembriste. Am acreditat ideea că serviciile secrete, conduse de Virgil Măgureanu, și-au dat aportul pentru a stopa orice

tentativă de înființarea a unei alternative politice reale în România. În următoarele luni voi scrie despre „vedetele securiste Mișcării”, care au contribuit din plin la mistificarea istoriei Mișcării Legionare, un exemplu fiind (Mircea Nicolau *erata*) Șerban Milcoveanu, voi scrie despre „naționalismul” Partidului România Mare și al PUNR, despre mișcarea anticomunistă din Piața Universității, voi deconspira importanți actori ai scenei naționaliste ca și membri ai DIE, apropiați de exilul românesc de dinainte de 1989, voi scrie despre formarea Noii Dreapte, despre mișcarea anarhistă din România și despre cum a fost aceasta susținută de serviciile secrete din Germania și SUA. Însă azi voi scrie despre toate acele grupări despre care probabil nu ați auzit niciodată și care își dispută de ani de zile cărămida. Care cărămidă, vă întrebați? Cărămida cu care se vor bate în piept cei mai mari legionari, singurii urmași ai Legiunii, singurii care au voie să se prezinte ca autentici și legitimi urmași ai fenomenului. Căci, dacă nu știati, după 1989 nu puteai să participi la un eveniment cu caracter memorial, să încerci să publici ceva „de dreapta”, fără să apară slugile sistemului, colorate în verde și cu o diagonală neagră, să te ia de piept și să îți explice că singurii legionari sunt ei. Pentru că așa spun ei.

Această dispută a fost și este una care, personal, m-a lăsat impasibil. Înțeleg nevoia de a te revendica ideologic. Nu poți reinventa roata și nu poți discuta despre naționalism în România fără să te referi la Avram Iancu, Mihai Eminescu, AC Cuza, Nicolae Iorga, Corneliu Zelea Codreanu și Horia Sima, cel din urmă fiind și cel mai important ideolog al acestui curent. La fel, este imposibil să nu distingem diferențele de nuanță și de manifestare ale naționalismului românesc, în toate perioadele sale, de la revoluția de eliberare națională a lui Avram Iancu, la mișcarea antiliberală și unionistă a lui Eminescu, la virulența antisemită sub semnul zvasticii a LANC-ului lui AC Cuza, la național-creștinismul „transgresional” al lui Codreanu și la naționalismul versatil și de lungă durată al

lui Sima. La fel, momentele când îl vedeam la TV

pe Șerban Suru, autointitulat lider al Mișcării Legionare de după 1989, cu cămașă verde și diagonală, nu puteam să nu mă gândesc dacă asist la un circ intenționat sau la unul nevinovat. Tot ceea ce știu acum despre profesorul de fizică Șerban Suru îmi indică faptul că acesta nu a fost unul dintre pionii trimiși să ducă în derizoriu moștenirea lui Codreanu, prin afișarea stilului decrepit „legionar”, fără șanse de empatie din partea românilor. A fost însă unul dintre cei care probabil, inconștienți sau naivi, a reușit să aducă ML în atenția opiniei publice. Cât bine sau rău a făcut Suru, rămâne de văzut, iar bârfele care îl suspectau de rea-voință, datorită mediatizării sale poate prea excesive în media mainstream, se vor confirma sau nu la un moment dat.

Dar cu siguranță cel mai dăunător factor a rămas cel al dezbinării intenționate. Fie că era vorba de simiști vs. codreniști, fie că e vorba de adevărați vs mai puțin-adevărați legionari, aceste certuri au monopolizat atât de mult firavele organizații naționaliste apărute după revoluție, încât acestea efectiv s-au autodistrus. Devenea tot mai clar, în anii 1998 – 2000, că a defila cu steagul verde și cu cămașa cu diagonala era ceva vetust, decrepit și chiar stupid. „Legiunea nu este o broască țestoasă ca s-o cunoști după carapace”, a spus legionarul Horia Cosmovici, referitor la simbolistică. Cât despre disputa simiști versul codreniști („simiștii” „codreniștii” acreditau ideea că Horia Sima fusese un agent al Siguranței care a distrus intenționat Legiunea și că după moartea lui Codreanu conducerea Mișcării a fost uzurpată), este suficient să admitem faptul că după 1990 toate inițiativele durabile și cu efecte în timp au venit ca urmare a planului personal al lui Horia Sima și Mircea Dimitriu, iar că unul dintre detractorii acestuia este Nicador Zelea Codreanu.

Cine este Nicador Zelea Codreanu? În principiu, este nepotul lui Corneliu Zelea Codreanu, fost șofer de salvare și președinte al asociației „Acțiunea Română”, care editează publicația „Cuvântul Legionar”. Nicador este un

personaj care în urmă cu ceva vremea a fost prezent, ca orice noutate, în presa mainstream, acreditându-se titulatura de nou lider al „legionarilor”. Autor al volumului „Mișcarea Legionară - Lucrări necenzurate” (Editura Lucman, 2010), Nicador este un virulent detractor al lui Horia Sima, însă aparent toată activitatea sa se centrează exclusiv în jurul publicării „Cuvântul Legionar” (ziarul Mișcării Legionare, în duhul lui Corneliu Zelea Codreanu, potrivit editorilor), distribuit exclusiv în formă tipărită, secondat de redactorul Nicoleta Dobrin. Iată ce scrie despre „simiști” camarada lui Nicador pe rudimentarul [site al „mișcării”](#): *„Diferența între legionari și „simiști” constă în faptul că aceștia din urmă, admiratori ai lui Sima, aplică de fapt preceptele idolului lor, pretinzând însă că sunt totuna cu principiile legionare. Pentru a nu intra în amănunte supărătoare ne vom limita să spunem că simiștii mint, nu-și recunosc greșelile, nu au discernământ (o dovadă este faptul că-l consideră pe Sima „urmașul” legitim al Căpitanului!), cultivă bârfa și intriga (ajungând până la denigrarea marilor personalități legionare care au refuzat să accepte abaterile grave ale lui Sima de la linia legionară - nici Ilie Gârneață, nici preotul Dumitrescu-Borșa, nici Papanace, nici Iasinschi, nici Milcoveanu, nici familia Fondatorului Mișcării, nici foarte mulți alții n-au scăpat), pun accentul pe politic (au trecut direct la înființarea unui partid, „Pentru Patrie”; acesta însă, în atâția ani de existență, nu numai că nu este cunoscut, deși este partid, dar n-a reușit să obțină în alegeri un număr de voturi măcar egal cu numărul membrilor lui)”. Potrivit lui Mircea Dimitriu, secretarul general al Mișcării din exil și succesorul lui Horia Sima, Nicador a apărut pe scena „legionară” în pragul vârstei de 50 - 60 de ani, puternic influențat de moștenirea „codrenistă” a lui Șerban Milcoveanu. Mai mult, aceasta a anunțat formarea partidului „Unitatea Națională pentru Renașterea Creștină” (în 1998, la comemorarea de la Tâncăbești), un partid care nu s-a mai format și poate fi încadrat la secțiunea „diversiuni securiste”, orchestrate de către*

agentul Securității Șerban Milcoveanu, cel mai mediatizat „legionar” de după 1989.

Încă îmi aduc aminte de alți reprezentanți ai curentului „codrenist” pe care i-am cunoscut acum câțiva ani, probabil prin 2003, la Aiud, la comemorarea victimelor regimului comunist, unde plecasem din Timișoara alături de membri ai filialei Noua Dreaptă și a Asociației Foștilor Deținuți Politici. Cu puțin timp înainte să îl cunosc și să stau la masă cu legendarul Ion Gavrilă Ogoranu, în timpul slujbei de pomenire a martirilor, un individ cu cămașă verde se apropie de mine și mă împunge cu degetul în piept strigându-mi că el e adevăratul legionar, iar eu sunt un impostor. Nu mă apucat să îi spun că poate să își scrie pe frunte asta, căci oricum eu nici nu sunt și nici nu vreau să fiu vreun legionar, cel puțin nu așa cum înțelege el. Nedumerit, am aflat apoi că diferite personaje, grupate în organizații care azi nu mai există, înființaseră primul sport naționalist din România: „care-i-mai-lejionar”. Nume ca și Cristi Neagoe, Lili Neagoe, Costel Condurache, Cezarina Bârzoii sau Ionuț Băiaș (pe ei poate îi știți de pe Hotnews.ro, unde erau redactori) probabil nu vă spun nimic. Și așa și trebuie, însă aceste personaje și-au adus și ele contribuția la falsele dispute din sânul naționaliștilor români. O dispută controlată, atât de „servicii”, cât și de prostie. Azi pot să spun cu sinceritate că doar două grupări au reușit să iasă din acest marasm: Noua Dreaptă, fondată de avocatul bucureștean Tudor Ionescu și Partidul Pentru Patrie, fondat de Nistor Chireanu, actualmente condus efectiv de secretarul general Florin Dobrescu (partid care mai colaborează cu Fundația Gh. Manu, care nu și-a păstrat atât de evident profilul „codrenist” imprimat de fondatorul Șerban Milcoveanu). Organizația lui Costel Condurache și Cezarina Bârzoii (căsătorită Condurache), „Prezent!”, s-a axat în ultimii ani pe conferințe dedicate martirilor legionari și în special lui Valeriu Gafencu, al cărui nepot este unul dintre fondatorii Noua Dreaptă și a publicației Altermedia. Au lăsat disputele la o parte și au „nișat” zona comemorativă și culturală a spectrului

naționalist. Încet-încet, „fenomenul” a reușit să se curețe de paraziți, însă după prea multe convulsii. Personaje de tipul lui Milcoveanu nu ar mai avea astăzi succes, iar acțiunile comune sunt tot mai dese. Însă de un lucru nu au reușit să se scuture aceste organizații: o fixație aproape bolnavă pentru simboluri care necesită încă 50 de ani de „purificare” în mentalul colectiv al românilor, o fixație pentru cămăși verzi, când românii se înclină cu respect doar la costume și o oarecare decrepitudine în limbaj și în acțiunile sociale, care încă nu reușesc să atingă coarda sensibilă a românilor.

Mai exclusiv de atât nu se putea: înregistrare audio inedită cu Horia Sima!

Șaisprezece minute și cinci secunde, o înregistrare audio cu comandantul Mișcării Legionare, Horia Sima, undeva la sfârșitul anilor '80. Vorbind despre Mișcare, despre elite, despre creștinism, despre Omul Nou, despre sacrificii, în cadrul unei „ședințe de cuib” a legionarilor din exil care a avut loc cel mai probabil în Spania. O înregistrare care este făcută publică în exclusivitate și pentru prima oară pe Napoca News.ro!

„Bun. Bine dragilor, eu am terminat cu ce aveam să vă spun”, își încheie Horia Sima prezentarea din cadrul ședinței de cuib. Autenticitatea acestei înregistrări poate fi probată doar prin comparația vocii din înregistrare cu vocea din singura mărturie video recentă cu Horia Sima, disponibilă pe YouTube aici. Înregistrarea audio pe care v-o fac cadou a fost copiată digital de pe o casetă audio, care conține toată ședința de cuib, aproape două ore de înregistrări. Autorul înregistrării este încă necunoscut, caseta parvenindu-mi prin intermediul președintelui Noua Dreaptă Brașov, Cristian Grigorași, în urmă cu peste patru ani. Aceasta mi-a declarat că a primit caseta de la un legionar bătrân, aflat în contact cu legionarii din exil.

De ce am făcut publică această înregistrare doar acum? Pentru că ea este episodul V al seriei „Cine a compromis naționalismul românesc după 1989” și

constituie o dovadă a faptului că Horia Sima, mult-blamatul succesor al lui Corneliu Codreanu, ținea în viață Legiunea chiar și după 40 de ani de exil forțat, organizând ședințe de cuib și vorbind despre idealurile naționaliste ca și pe vremea când guverna România. O dovadă a faptului că pe securiștii și trădătorii naționalismului după 1989, care și-au adus din greu contribuția la subminarea revirimentului acestuia, sub comanda lui Virgil Măgureanu, îi putem identifica simplu, prin înverșunarea cu care îl combat pe Sima. Am pregătit patru ani de zile publicarea acestei înregistrări, pentru a fi sigur că orice detractor finanțată de fost Securitate și orice dușman postmortem al lui Horia Sima se va lovi de un bloc de materiale pe această temă, bine argumentate și fundamentate, marca Napoca News.

Este cadoul meu de Crăciun pentru voi, cititorii Napoca News! Ascultare plăcută!

Poate vă este familiară seria de editoriale Napoca News dedicată naționalismului românesc post-decembrist, așa cum a fost el trăit de către subsemnatul: **Cine a compromis naționalismul românesc după 1989**, părțile I, II, III, IV și [înregistrarea audio unică cu Horia Sima](#). Astăzi voi scrie ultimul episod al acestei serii, însă asta nu înseamnă că nu vor apărea alte episoade intermediare, care să completeze aceleași foileton. Am lăsat intenționat Noua Dreaptă în afara acestei serii, pentru că doream să clădesc logic și fără subiectivitate evoluția mișcării naționaliste din România. Însă evenimentele mi-au luat-o înainte. Acest ultim episod va fi intenționat despre Dreapta, despre Noua Dreaptă, despre Traian Băsescu și despre Varujan Vozganian.

Mai credem în ideologii?

Ideologiile nu trebuie confundate cu opțiunile politice. Și asta pentru că cine a înțeles istoria recentă a înțeles cu opțiunile politice, colorate incorect ca și ideologii (un termen care ține mai mult de credințele interioare ale individului decât legat de opțiunea de vot și opțiunea pentru unu anumit regim politic), ori au murit, ori

nu au existat niciodată. Noi nu trăim într-o epocă în care se bat ideologiile, ci în care se dă o luptă pentru resurse, control și putere. A fost așa de când e lumea, veți spune, însă gândiți-vă ultima oară când ați colorat mental vreun actor politic din scena românească în culorile ideologiei. Nimeni nu mai înțelege ce este socialismul sau liberalismul politic, atâta vreme cât partidele nu par să schimbe ceva esențial cu privire la rolul nostru ca cetățeni ai societății republicane, ceva care să denote o respectare a unei ideologii politice. Stânga-dreapta-centru au ieșit din limbajul românilor, pe bună dreptate. Dacă cel de-al doilea Război Mondial pare acum o încheștarea a națiunilor, a sistemelor și a ideologiilor – fascism, comunism, imperialism, democrație, comunism – nu a fost, de fapt, decât un prilej de re-desenarea a hărții influenței și puterii.

În ultima mare bătălie a lumii s-a născut forța care deține controlul politic și financiar al lumii, numit generic servicii de informații. Născute ca o necesitate a armatelor în timpul războiului, serviciile de intelligence și securitate au devenit cele mai puternice forțe și în plan civil. Aceste forțe au inventat Războiul Rece, sistemele politice democratice, statele moderne și rotația politică a partidelor la putere, pentru a lăsa mulțimii o senzație de putere, de democrație. Securitatea de care ne temem într-atât, nu este decât filiera românească a aceluiași sistem care conduce lumea prin informații și manipulare.

Ce este Dreapta?

Și de ce stânga sau dreapta? Ați accepta vreodată o luptă politică în care s-ar război două clanuri mafiote, ei sau alții, cu scopul declarat de a pune mâna pe putere sau bani? Evident că nu. Așa că lupta trebuie să se dea ideologic. Dreapta sau stânga, democrați sau republicani, laburiști sau conservatori. Unii sau alții, câteodată chiar aceeași. Dar ce este dreapta? Acest concept este născut în timpul Revoluției Franceze, când susținătorii vechiului regim, al ierarhiei, tradiției și a religiei, s-a așezat în partea dreaptă a președintelui în sala parlamentului. De la 1789 s-au schimbat multe. Nu însă și pentru gânditorii

politici din România. Dacă dreapta e deja un termen desuet, care nu mai poate fi aplicat politic (el desemnând deopotrivă naționaliști, libertarieni, conservatori, liberali sau creștin-democrați), el pare să fie la noi veșnic viu, fluturat în momente de criză sau panică, ca un panaceu universal la probleme acestei țări, însă niciodată folosit.

Uniunea Forțelor de Dreapta

În România post-decembristă, poate cea mai vocală mișcare politică de dreapta a fost Uniunea Forțelor de Dreapta. Partidul Alternativa României (PAR) a fost fondat de către armeanul Varujan Vozganian cu puțin timp înaintea alegerilor parlamentare din 1996, devenind președinte al acestuia (1996 - 1999). Partidul Alternativa României și-a schimbat denumirea în cea de Uniunea Forțelor de Dreapta la data de 28 martie 1999, Vosganian îndeplinind funcțiile de copreședinte (1999 - 2001) și președinte (2001 - 2003) al acestui partid. UFD a fost membru al coaliției CDR 2000, lansată în august 2000 cu scopul de a participa la alegerile din anul 2000. UFD a fuzionat prin absorbție cu Partidul Național Liberal la 19 aprilie 2003. Cu ce se deosebește UFD de alte partide formate în anii 1990 care apoi au fuzionat sau au fost absorbite? Ei bine, a fost una din singurele inițiative cu un clar mesaj ideologic de dreapta. Desigur, a fost o dreaptă românească, adică una menită să nu prea supere pe nimeni, însă din efortul formării acestui partid's/a născut și un manifest de dreapta care merită menționat. Manifestul Dreptei din România, elaborat în 1998 de către Vosganian, Adrian Iorgulescu și Laurențiu Ulici, a stat la baza fondării UFD. Parte a acestui manifest poate fi găsit azi în volumul Mesajul Dreptei Românești, autor Varujan Vosganian, apărut în 2001 la Editura Nemira.

Volumul se bazează pe mesajul economic, moral și național al dreptei românești, cu trimiteri la politica vremii, a anului 1998. Construit ca un compendiu politic, Mesajul Dreptei nu poate a fi expresia gândirii unui grup activ de români, ci mai degrabă un manual politic care trebuia învățat și asumat. De exemplu, cel mai interesant

capitol este Caracterul Democratic al Dreptei Românești, care afirmă fără de tăgadă că pericolul stângii nu vine de la PRM, ci de la PSD, partid cu care PNL este astăzi aliat pentru lupta împotriva lui Traian Băsescu. Adică președintele suspendat care flutură la manifestații o adevărată suită de proiecte de civice de dreapta, conduse de Ungureanu, Neamțu sau alții. Sesizați ironia.

Care este de fapt scopul redării conținutului acestei fițiuci politice de dreapta a UFD-ului. Am avut de a face cu o construcție artificială a Dreptei din România. Teoreticizată de Vosganian, preluată acum de Mihail Neamțu și exclușii din Noua Dreaptă, dreapta de la noi a fost ceva care nu existat cu adevărat după 1990, ci a fost, cum am afirmat la început, doar o flamură pentru visători și idealști, menită să distragă atenția, să ucidă energii creatoare, să mintă. Delimitare fermă de legionarism este tot un subcapitol din cartea lui Vosganian, unde pe parcursul a trei pagini se reiterează toate teoriile inventate de comuniști despre Mișcarea Legionară și se concluzionează că, cu toate că legionarii de frunte (Gyr, Motru, Crainic.

Țutea, Cioran, Eliade, Vulcănescu, Stăniloae, Ionescu, Noica, Bernea) sunt cei care stau la baza dreptei românești, mișcarea din care au făcut ei parte nu a fost una autentică de dreapta.

Dreptacii lui Băsescu: ICCD și Noua Republică

În aceste zile Partidul Democrat Liberal, urmaș direct al FSN-ului și frate de sânge cu PSD-ul, își trăiește ultimele clipe. Cu președintele Traian Băsescu suspendat și cu doar două săptămâni până la referendumul popular care va consfinți demiterea lui Băsescu, organizațiile de rezervă au început să iasă la iveală, ca alternative (evident!) de dreapta, apărătoare ale democrației, tradiției și cum spuneam, panaceul universal, soluția la tot ce este rău în România.

Este poate stupid să analizăm cu seriozitate cum oameni ai sistemului, de genul fostului PNL ist și șef al SIE, Mihai Răzvan Ungureanu, critică sistemul. Este de-a

dreptul halucinant cu unii încă se angajează la dezbateri serioase despre bunele intenții ale copiilor de trupă ai lui Băsescu, fie că se numesc Ungureanu, Preda, Neamțu, Macovei sau Paleologu.

Prima dintre aceste organizații care doresc să monopolizeze sceba politică de dreapta este **Inițiativa Civică de Centru Dreapta**. Condușă de Mihai Răzvan Ungureanu, fost UTC-ist de frunte și director al Serviciului de Informații Externe, fost premier, a fost fondată de Monica Macovei, Cristian Preda și Ioan Stanomir în 6 iulie 2012, cu doar o săptămână înainte. Pregătită în presă în jurul persoanei lui Ungureanu, despre care se vorbea tot mai mult ca un viitor președinte al României, Inițiativa a reușit până acum doar să asigure suport în cămăși albe președintelui suspendat Băsescu, la manifestațiile cu activiști organizate înainte de referendum.

„Scopul Inițiativei Civice de Centru Dreapta este acela de a se constitui într-o platformă flexibilă a societății civile în baza căreia sunt așteptați să se exprime toți cetățenii ale căror valori și principii despre societate, economie și viață politică sunt apropiate dreptei europene”.

Adică un fel de agora pentru toată lumea. Care promovază profesionalismul și blamează clientela politică, după ce soția lui Ungureanu a fost descoperită ca partener de afaceri la OMV, unde încasează sute de mii de euro pe an, compania austriacă OMV fiind pe lista companiilor pe care SIE-ul lui Ungureanu trebuia să le țină sub supraveghere. *„În politica internă, vrem să fie răsplătite meritul și competența, seriozitatea și profesionalismul. Fiindcă ne-am săturat de improvizații și de traseism, de baroni locali și de clienți politici!”*

Noua Republică. O altă platformă civică de dreapta devenită partid, fondată de Mihail Neamțu, care de asemenea funcționează ca ONG de suport al lui Traian Băsescu. Fondată în

2011 ca un ONG, Noua Republică a devenit partid în anul 2012 fără vreun efort notabil, în sensul vreunei

campanii de strângeri de semnături. Liderul acestui partid este Mihail Neamțu, un eseist și teolog din Arad, prezent la toate dezbaterile televizate, un autointitulat om de dreapta și istoric, caracterizat de o agresivitate nespecifică vârstei sale de doar 34 de ani. Promovat multă vreme de Hotnews, Idei în Dialog, Dilema Veche și Revista 22, adică de toate publicațiile patronate indirect de pupiliile lui Traian Băsescu cu dăre de finanțare din partea lui George Soros, Mihail Neamțu este cu siguranță planul B pentru Băsescu, planul A fiind MR Ungureanu. [Crezul Politic al lui Neamțu](#), un eseu plin de îndemnuri puerile care se aseamănă izbitor de mult cu manifestul lui Ungureanu, pare a fi doar o încercare a anului

2012 de a reitera modul în care s-a format UFD, însă cu oameni mai puțini inteligenți și cu siguranță mai puțin culti. Mihail Neamțu, pe care îl putem considera doar un sfertodot trimis la muncă de Băsescu, nu are nici alura și nici flerul politic pentru a duce la bun sfârși această manevră de dreapta adresată unui popor român care nu mai crede în ideologii și nici nu îi mai pasă de simbolurile politice fine ce aduc a Piața Universității (a se vedea cămășile albe).

Dar cum rămâne cu naționaliștii români, adevărații dreptaci? Ultimul episod, partea II, va fi publicat în această săptămână. Noua Dreapta, Totul pentru Țară, Alianța Națională și MISA, toate dezvăluirile pe care nu le știați le veți afla doar pe Napoca News.ro!

Comentariu user Gigel pe Napoca News la articol.

Citat: „Promovat multă vreme de Hotnews, Idei în Dialog, Dilema Veche și Revista 22, adică de toate publicațiile patronate indirect de pupiliile lui Traian Băsescu cu dăre de finanțare din partea lui George Soros, Mihail Neamțu este cu siguranță planul B pentru Băsescu, planul A fiind MR Ungureanu”.

Dacă autorul chiar crede ca dreapta portocalie de la noi e finanțată de Soros, atunci înseamnă ca trăiește pe altă lume. Având în vedere ideile pe care le împărtășește și le susține în mod public, Soros ar trebui mai degrabă să

susțină la noi ONG-uri și fundații cu orientare asumata de stânga.

Cei care se afla de fapt în spatele „intelectualilor lui Băsescu” și în mod probabil și în spatele noilor mișcări de dreapta sunt de fapt MARI RIVALI AI LUI SOROS de peste Ocean, frații Charles Koch și David Koch. Aceștia controlează practic câteva mari ONG-uri, think tank-uri și fundații americane, cum ar fi ca exemple Cato Institute (în legătura cu care frații au avut recent și un proces când au încercat să obțină controlul total asupra fundației și nu să îl mai împartă și cu alții ca pana de curând) și Atlas Network. Iar respectivele entități (fundații etc.) de peste Ocean susțin la rândul lor entitățile similare de la noi cu orientare asumata de dreapta (CĂDI și altele).

Dintr-un articol ca cel de mai sus se vede foarte bine faptul ca în prezent cine nu e atent la ceea ce se întâmpla în viața politica din SUA nu mai este capabil să priceapă ce se întâmpla la noi în viața politica. România și-a intrat atât de bine în rolul de colonie încât pentru viitorul ei contează în prezent mai mult cine câștiga alegerile în SUA decât cine le câștiga acasă. Iar în timp ce pentru politicienii noștri ideologia este de fapt un moft, în SUA pentru actorii politici de acolo IDEOLOGIA CONTEAZĂ ENORM. Și în prezent păpușarii se afla în America, în timp ce aici au rămas doar marionetele – deciziile se iau de fapt peste ocean și ai noștri doar le pun în aplicare.

Un mic exemplu/previziune apropo de influenta politica americană la noi: dacă în SUA în toamna asta pierd Obama și democrații, așteptați-vă la niște privatizări de-a dreptul sălbătice în sistemul nostru de sănătate. În momentul ăsta dreptacii noștri portocalii încă se mai simt cât de cât timorati și de rășcoalele autohtone din iarna, dar odată ce ar vedea ca stăpânii lor americani au câștigat nu vor mai avea niciun fel de inhibiții – și de data asta, îmbărbătați de o victorie a lui Romney & co. și de moartea Obamacare-ului, s-ar putea inclusiv să îl arunce în suturi afară din minister pe Arafat, chestie pe care n-au avut curajul să o facă asta iarna.

Un episod interesant din istoria recentă a naționalismului românesc este cel al mișcării din Piața Universității din anul 1990, când foștii nomenclaturiști ai Partidului Comunist Român conduși de Ion Iliescu se erijaseră în revoluționari și preluaseră conducerea României „democratice”. Mai interesant decât evenimentele avute loc în Piața Universității între 22 aprilie și 15 iunie sunt personalitățile pe care le-a create acest fenomen și implicarea lor în politica post-decembristă: Marian Munteanu este unul dintre personajele cheie ale fenomenului Piața Universității, a cărui activitate anticomunistă începe încă de dinainte de 1989.

Marian Munteanu, luptător anticomunist și lider al ASC

Dar cine este Marian Munteanu, care sunt legăturile sale cu profesorul Ion Coja, un alt lider al naționaliștilor români, cu Virgil Măgureanu sau cu Petre Țutea?

Probabil cea mai completă analiză dedicată lui Marian Munteanu este publicată de către [Traian Călin Uba în România Liberă](#). Analiza, publicată chiar și pe site-ul personal al lui Munteanu este formată din mărturiile unor colegi și profesori, printre care și Mugur Vasiliu, un binecunoscut militant naționalist și legionar, fondator al partidelor Mișcarea Conservatoare și Axa Neamului, dar și membru în partidul fondat de Munteanu, Mișcare pentru România, din care mai făceau parte și George Roncea, Dan Dungaciu și Ion Coja.

CV-ul complet al lui Marian Munteanu ne poate părea un pic bizar, analizat la 22 de ani de la Revoluție. În anul 1990, când spaima de teroriști era încă un lucru comun printre românii traumatizați de violențele din decembrie 1989, Marian Munteanu se prezenta fără menajamente un luptător anticomunist încă din 1985, cu toate că în 1989 acesta era lider al Asociației Studenților Comuniști (ASC) pe an în cadrul Facultății de Litere a Universității din București, unde acesta era student la secția de

românăportugheză. *„La prima ședință A.S.C. Marian a fost propus ca secretar de an și ales cu o mare majoritate. A fost reales până în anul III. Era foarte potrivit pentru această funcție [...] După Revoluție mi s-a părut ciudat că a fost din nou reales – de astă dată ca lider al studenților în Ligă. Consideram că oamenii care au avut înainte funcții politice nu ar trebui să conducă și acum. Marian a fost membru P.C.R. Și de aceea mulți sau împotrivit la realegerea lui. Marian a răspuns însă că funcția pe care a avut-o îi permitea să lupte dinăuntru împotriva sistemului. În rândul celor care s-au opus alegerii lui Marian ca lider al Ligii m-am numărat și eu.”*, mărturisește fosta colegă Pupeza Codrina în articolul lui Traian Călin Uba. Potrivit propriilor declarații, activitatea sa anticomunistă s-a desfășurat între anii 1985 – 1989, prin promovarea de repere și personalități românești marginalizate, o mare parte fiind membri ai Mișcării Legionare, prin organizare de colocvii sau conferințe dedicate personalităților interzise în timpul regimului comunist, cum ar fi Mircea Eliade, Emil Cioran, Petre Țutea, Ernest Bernea, Nae Ionescu, Dumitru Stăniloae, toate personalitățile care au cochetat cu Mișcare Legionară. Repercusiunile acestor acțiuni anticomuniste sunt descrise chiar de către Marian Munteanu pe site-ul personal (la persoana a treia):

În anii 1988 – 1989 este arestat și interogat în mai multe rânduri, fiind învinuit de „propagandă creștină, ostilă ideologiei marxist-leniniste”, principala acuzație fiind aceea de discipol al gânditorului Petre Țutea. În pofida presiunilor și amenințărilor, refuza să colaboreze cu securitatea și nu semnează niciun angajament de acest tip.

Cu toate acestea, în anii 1988 și 1989, Marian Munteanu nu este doar membru al PCR, ci și lider al ASC.

La căpătâiul lui Petre Țutea, alături de Ion Coja

Dar cea mai interesantă activitate a lui Marian Munteanu, pe vremea când acesta era student, a fost apropierea de filosoful Petre Țutea. Filosoful s-a aflat după eliberarea sa în 1964, sub permanenta supraveghere a Securității comuniste. Deținut fără condamnare între 1948

și 1953 și apoi între 1956 și 1964, fostul director din cadrul Ministerului Economiei Naționale din timpul statului național-legionar, Țutea era încă în anii 1980 capabil să provoace, să dezmință, dar mai ales să ia în derâdere regimul comunist. Desele percheziții la locuința sa, descinderi și confiscări de materiale au devenit mai blânde spre finalul anului 1980. Atunci un grup de studenți de la Facultatea de Litere a Universității din București au devenit confidenții lui Petre Țutea, îngrijindu-l, conversându-l, înregistrându-l și chiar corespondând cu prietenii săi aflați în exilul străinătății.

Întâmplător sau nu, Marian Munteanu, Mugur Vasiliu dar și profesorul Ion Coja s-au aflat printre confidenții lui Țutea. Garsoniera lui Țutea era un loc unde se pelerinau diferite persoane, unele dornice din a se înfrupta din înțelepciunea vorbită a marelui filosof, alții pentru a-l trage de limbă sau a-l verifica periodic. Modul în care Munteanu a ajuns în preajma lui Țutea este evocat de către profesorul său, Ion Coja:

„Mulți dintre profesorii de la Universitate, mai ales cei cu nivel politic mai bine certificat, primeau sarcina de a fi «îndrumători de grupă», un fel de diriginți. Nu mi s-a dat această dovadă de încredere decât o singură dată, în 1987, și s-a nimerit ca grupa de anul întâi pe care urma s-o păstoresc timp de patru ani să fie grupa lui Marian Munteanu. Ne-am apropiat imediat unul de altul, dar și de alți colegi ai lui Marian. Nu mai știu cum s-a făcut de l-am dus pe el și alți colegi pe la Țutea. Felul de a gândi naționalist al lui Marian știam că o să-i facă mare plăcere bătrânului. Mai gândeau ca el și ceilalți colegi ai săi, alde Mugur Vasiliu, Mihai Gheorghiu... [...] Cred că încă din 1988 s-a constituit un grup numeros de studenți, adunați de mine, de Ioan Alexandru și de Mihai Neagu Basarab, care făceau cu rândul pe lângă Petre Țutea, unul dimineața, altul după-amiaza. Îl ajutau să se îmbrace, să mănânce, să iasă la o plimbare în Cișmigiu”.

Mărturiile lui Ion Coja sunt fără echivoc. Veghea

făcută la căpătâiul lui Petre Țutea între 1988 și 1989 era organizată de Ion Coja și studenții erau aleși tot de acesta. Mai târziu, atât Munteanu cât și Coja se vor implica în lupta politică din România post-decembristă. Marian în cadrul mișcărilor din Piața Universității, a Alianței Civice, Mișcării pentru România și PUNR, iar Ion Coja în cadrul Vetrei Românești, a PUNR și mai apoi ca fondator din umbră la Noii Drepte.

O coincidență bizară

Probabil puțină lume nu a auzit de profesorul Ion Coja. Conferențiar la Facultatea de Litere de la Universitatea din București unde ține un curs de lingvistică generală, Ion Coja a devenit cunoscut în anii 1990 prin activitatea sa politică naționalistă, ca senator între 1992 și 1996 pe listele Partidului Democrat Agrar din România (care apoi a fuzionat cu Partidul Noua Românie în 1998, condus de Virgil Măgureanu), ca fondator al Asociației Culturale Vatra Românească, dar și ca și candidat la Primăria București în anul 2004 din partea Partidului Național Democrat Creștin (PNDC), aflat în acea perioadă sub conducerea directă a Noii Drepte. Un oponent fervent al tezei holocaustului evreiesc din România, Ion Coja este și autor al mai multor cărți pe această temă și un militant împotriva revizionismului maghiar.

Pe vremea când era profesorul lui Marian Munteanu și organiza grupuri de studenți pentru a-l îngriji pe Țutea, Ion Coja era și secretar de partid. Un episod extrem de interesant este cel al legăturii dintre Țutea și Cioran, ținută personal de către Ion Coja, prin călătoriile la Paris:

„Când, în 1988, la Paris, întâlnindu-mă cu Emil Cioran la care fusesem trimis de Petre Țutea, i-am povestit „ce mai face Petrache” [...] Mi-a dat o carte cu un autograf pentru Petre Țutea, un alt autograf pentru mine și un autograf al lui Montherlant pentru Cioran, „hommage à Ms. Cioran” zicându-mi că-l poate vinde „Petrache”, să ia un ban pe el. Mi-a mai dat o mie de franci și niște costume de haine pentru același Petrache, și se tot mira Petre

Țuțea ce bine i-a nimerit Cioran măsura”.

Conversația, descrisă pe larg aici: [Ion Coja recunoaște: În 1985 am încheiat un raport de 300 de pagini asupra activității lui Petre Țuțea](#)

Putem pune aici la îndoială modul în care Coja sau Munteanu au fost aleși pentru a se afla în prezența lui Petre Țuțea. Putem discuta modul în care Ion Coja călătorea liber la Paris în anii 1980, când românii abia puteau să viziteze țara prietenă Ungaria, sau modul în care Coja se întâlnea cu persoane urmărite de Securitate până în anii 1990, cum ar fi Emil Cioran, ba chiar transporta pentru acesta în țară sume mari de bani. Fie aceste lucruri nu s-au întâmplat niciodată, fie ele au fost făcute cu acordul sau coordonarea Securității! Având în vedere că Emil Cioran a fost în evidențele Securității până în mai 1990.

În nota informativă Nr **f. 7/0041922** din 22.11.1988 clasificată Strict Secret, un agent a cărui identitate nu apare în arhive CNSAS descrie o întâlnire la Paris cu Emil Cioran. Se discută despre patriotismul anti-maghiar al lui Ceaușescu, despre invenția cu evreii exterminați în România, dar și despre Petre Țuțea. Această notă este publicată în cartea Cioran și Securitatea editată de Stelian Tănase:

„În general, ce i-am pus lui Cioran sunt lucruri pe care le cred cu sinceritate și de aceea cred că am reușit să fiu convingător. Dacă era după Cioran, convorbirea noastră s-ar fi prelungit încă mult. I-am făcut și eu un cadou soției sale, ca din partea lui Țuțea, și Cioran să bucurat grozav. Nu din pricina asta, ci, după alte semne și informații, știu că o duce extrem de modest din punct de vedere financiar”.

Deci cum își permitea Cioran cel sărac lipit să facă cadouri de mii de franci lui Țuțea? Și cine este misteriosul securist care vorbea cu amândoi, le făcea cadouri în numele lor, făcea pe curierul dar, mai ales, discuta despre revizionismul maghiar și holocaustul inventat din

România?

Munteanu, acuzat de colaborare cu Securitatea

Ion Coja a fost cel care, în calitate de senator PDAR, vorbea deja despre o alianță între Mișcare pentru România a lui Munteanu și Partidul Noua Dreaptă a lui Sorescu (a nu se confunda cu actuala Asociație Noua Dreaptă). Munteanu devenise în 1992 fondator al PMR, după ce devenise și fondator și lider al Ligii Studenților chiar în 23 decembrie 1989. În decembrie 1990 participă la fondarea Alianței Civice, fiind ales primul președinte al alianței, dar renunță la calitate de membru pentru a-și forma propriul partid. Partidul a fost înființat pe scheletul organizației de tineret Mișcare pentru România, care s-a desființat în 2005.

Imaginile cu un Marian Munteanu bătut de minerii aduși de Ion Iliescu în Piața Universității i-au garantat acestuia un statut de lider moral în cadrul mișcărilor politice de dreapta de după 1989.

Înregistrat în 23 decembrie 1991, partidul urmărea îndeaproape principiile legionare de organizare internă, bazate în primul rând de competență și meritocrație, potrivit programului partidului. Dacă la început s-a speculat în legătură cu afinitățile legionare ale MPR, dubiile au fost împrăștiate în 1993 când Munteanu a publicat o scrisoare deschisă foștilor legionari, pentru a se alătura partidului său. Nu a durat mult până Munteanu a fost acuzat de colaborare cu Securitatea.

Dan Zamfirescu spunea într-un interviu dat în 1993, că i-a propus lui Munteanu să își dezvăluie unul altuia gradul pe care îl au în Securitate. Și că, mai mult, Munteanu era preocupat în decembrie 1989 că dosarul său va fi dat publicității. Chiar Ion Coja afirmă pe blogul personal, fără menajamente, că studentul Munteanu, pe care el l-a dus la Țutea și pe care l-a susținut apoi în lupta politică, este securist:

„Marian Munteanu a fost anchetat de securitate odată cu alți vreo zece - cincisprezece studenți care mergeau cu rândul la Petre Țuțea acasă. Păi, la un moment

dat, securitatea, drăguța de ea, care îl urmărea pas cu pas pe nea Petrache Țuțea, doar, deh, era un dușman al poporului, a declanșat o anchetă, i-a luat la întrebări pe studenții care veneau la bietul bătrân, i-a amenințat, le-a cerut să nu mai calce pe acolo etc. Deci, atunci, Marian Munteanu, mi-a spus-o și el, a avut de-a face cu securitatea!... Deci, dacă Marian Munteanu s-o fi angajat la așa ceva, nu putea fi decât o chestiune formală, să scape din anchetă. Important nu e dacă Marian a semnat un contract cu ei, ci dacă după aceea a făcut, a făcut vreo ticăloșie! A făcut? Îți spun eu: n-a făcut!”

Politica și retragerea lui Munteanu

Dar Munteanu s-a făcut remarcat în politică doar în anii 1999 – 2000, când este propus la o candidatură la președinția României din partea PUNR, susținătorul său fiind Mircea Druc, fost prim-ministru al Republicii Moldova. PUNR cu candidatul Munteanu decide să facă o alianță tocmai cu partidul lui Virgil Măgureanu, primul director al SRI specializat în mișcări politice fasciste, Partidul Național Român. Uniunea partidelor capătă denumirea de Alianța Națională, o denumire refolosită nefericit de către grupurile legionare din Capitală susținute de foști membri ai Noii Drepte. Modul în care Munteanu se retrage de la cursa pentru Cotroceni nu este clară. Acesta declară ca a renunțat de bunăvoie, deoarece alianța cu Măgureanu a dus la excludere multor membri tineri și compromiterea platformei politice a lui Munteanu. Alte voci spuneau că i s-ar fi scos dosarul de colaborare cu Securitatea și a renunțat de bunăvoie.

Cert este că în 1999, cotidianul Atac la Persoană publicase pe prima pagină în facsimil acordul de colaborare semnat de Munteanu cu Securitatea în septembrie 1998. În 1994, un fost șef de contrainformații al Armatei, generalul Dumitru I Dumitru, făcea parte din conducere MPR.

Între cele două experiențe politice ale lui Munteanu, cu MPR și PUNR, efectuează un stagiu de specializare în științe politice și guvernamentale la Washington, SUA, ca

bursier al Național Forum Foundation (Admiral Jeremiah Denton Foundation) în 1993. În 1998 îl regăsim alături de delegația care îl însoțea pe premierul Radu Vasile în Italia, ca apoi în 1999 se zvonea că se va înscrie în PNL.

Dar nici profesorul Ion Coja nu se lasă de politică. PDAR, pe a cărui liste a ajuns senator de Constanța, a fuzionat în 1998 to cu partidul lui Măgureanu. În 2004 candidează la primăria București pe listele PNDC: *Ne-am adresat PNDC, adică domnilor Oprea Niță și Horia Niță, tată și fiu! îi cunoșteam din 2004, când am candidat pentru dânșii la locale, împreună cu băieții din Noua Dreaptă, pe care i-am tras după mine!*

În 2009 Ion Coja anunță candidatura independentă la președinția României, dar candidatura sa este respinsă de BEC. Vina o poartă, potrivit lui Coja, un fost colonel de Securitate care ar fi falsificat unele liste cu semnătui: <http://www.ioncoja.ro/prezidenti ale/comuni cat/>.

Dar de ce contează, până la urmă, biografiile lui Munteanu sau Ion Coja. Cei doi nu mai activează în viața politică în acest moment și nu mai au nicio influență. Marian Munteanu a devenit între timp un om de afaceri prosper, cu sediu în Piața Rosetti. Răpoosatul Cristian Pațurcă, autorul imnului golanilor, scria despre el: *„Marian Munteanu a luat-o cu afacerile, n-a mai băgat în seamă pe nimeni. Da, a ajuns și ăsta mare și tare. A ajuns pe dracu’. Vali Sterian a fost singurul care l-a înfruntat și l-a făcut trădător nenorocit”*. Ion Coja s-a implicat activ în formarea Asociației Noua Dreaptă și a candidat susținut de aceasta. A încercat să candideze și susținut de coloneii din Securitate și nu i-a ieșit. Până la urmă este vorba de a separa persoanele rău intenționate de cele oportuniste. Munteanu și Coja, cei doi prieteni ai lui Țutea din 1989, se încadrează foarte bine în cele două categorii. Rămâne să ghiciți care e oportunistul și care e cel rău intenționat.

[Toți Oamenii Dreptei. Episodul „Noua Dreaptă”, marca Radu Sorescu](#)

Denumirea „Noua Dreaptă” a devenit deja un brand

de țară, cu semnificație diferită pentru fiecare dintre români. Dacă pentru unii înseamnă ultima mișcare naționalistă de tineret activă din întreaga Europă (voi arăta în episoadele următoare de ce afirm acest lucru), pentru alții înseamnă o grupare extremistă și xenofobă, un real pericol pentru minoritățile de orice fel, iar pentru unii înseamnă doar un grup de oameni care nu au altceva mai bun de făcut. Pentru câțiva români, însă, denumirea de Noua Dreaptă evocă amintiri din anii 1990, înainte de înființarea actualei organizații Noua Dreaptă în 2001. Între 1992 și 1995 Radu Sorescu, nepot al marelui poet oltean Marin Sorescu, a înființat un partid cu denumire asemănătoare, Partidul Dreapta Națională și a editat o revistă cu numele „Noua Dreaptă”.

Cine este Radu Sorescu

Radu Sorescu este un poet, dramaturg și eseist născut 20 august 1964 în Craiova. Este nepot al poetului Marin Sorescu, fiul Constantinei Sorescu (născută Avram) și al scriitorului George Sorescu, profesori universitari. Modul cum a ajuns nepotul lui Marin Sorescu să înființeze un partid considerat naționalist și extremist nu este încă foarte clar și cel mai probabil că persoanele care au fost martore acestei geneze nu se vor înghesui să evoce aceste evenimente prea curând. Partidul lui Sorescu, un partid fără vreun impact real în politica post decembristă, a devenit în acea perioadă o culcă a bății, alături de PRM-ul lui Vadim Tudor, nominalizat de toate publicațiile și studiile venite din străinătate ca un exponent agresiv al extremismului, al legionarismului și al șovinismului.

Radu Sorescu - foto

În lucrarea „Fața întunecată a politicii post-comuniste din România” editate de V.G. Băleanu în martie 2001 în cadrul Centrului de Studii ale Conflictelor (organism care aparține [Defence Academy of the United Kingdom](#) din Marea Britanie), Radu Sorescu este încă amintit ca un important personaj al extremei drepte din

România post-decembristă, cu toate că românii care își amintesc de ele și de partidul său puteau fi numărați pe degete.

Partidul Dreapta Națională, în parlamentul României

În anul 1993 partidul Dreapta Națională se manifesta prin publicarea revistei Noua Dreaptă. Acesta a publicat în aprilie 2003, în cadrul revistei, manifestul ideologic al partidului defunct. Manifestul conținea mesaje împotriva minorităților naționale care nu doresc să fie asimilate de români și în special a ungarilor, desemnați ca fiind „cruzi, răzbunători și iredeniști”. Statul etnocratic descris de Radu Sorescu ar fi trebuit, potrivit Manifestului, să se orienteze extern către Germania și Japonia, într-o reînființarea a Axei, însă fără Italia. Tezele naționaliste ale lui Radu Sorescu pot părea unele rudimentare și puerile, în comparație cu mișcările naționaliste ale anilor 2000, însă Partidul Dreapta Națională și revista Noua Dreaptă par să fie primele manifestări naționaliste, chiar cu un iz nazist, din politica românească de după 1989.

Partidul Dreapta Națională s-a înființat în anul 1992 și a activat până în anul 1996. A avut chiar un reprezentant în parlament, în persoana lui Cornel Brahaș. Acesta, ales pe listele PUNR, a devenit membru al PDN în 1995, după ce a fost exclus din PUNR. Pe numele său real Ionel Vițu, Cornel Brahaș, folosind pseudonimul său literar inspirat din denumirea satului natal Brăhăsești din Galați, a fost exclus din PUNR după ce a fost acuzat de conducere partidului că ar fi deturnat fonduri din filiala bucureșteană a PUNR. Vicepreședinte la PUNR și vicepreședintele Comisiei pentru cercetarea abuzurilor, corupției și pentru petiții, precum și membru al Comisiei de cultura, își dă demisia și se înscrie în partidul lui Sorescu, devenind astfel primul parlamentar pe care l-a avut PDN. Cornel Brahaș s-a sinucis în noiembrie 2005 la vârsta de 55 de ani împușcându-se în cap, cel mai probabil din cauza depresiei și a durerilor fizice provocate de artrita care îl ținutise la pat și îi amputase un picior. Membru al Uniunii Scriitorilor

din România, Cornel Brahas este autorul volumului de versuri „Până la capăt și mai departe” și al romanului „Morții nu mai știu drumul către casa”, apărut la Editura Militară, în 1990.

Cornel Brahas - foto

Manifestări ideologice - Revista Noua Dreapta

Deja în anul 1993 Radu Sorescu nu se ferea să publice articole cu tentă legionară în revista Noua Dreaptă, publicând poze cu Generalul Cantacuzino Grănicerul sau Corneliu Zelea Codreanu. Acesta a anunțat și înființarea unor Gărzi Civice și a impus organizarea în stil legionar, pe principiile cuiburilor, în cadrul partidului, afirmând că cele 10 porunci ale PDN s-au inspirat din cele publicate de Corneliu Zelea Codreanu în Cărticia Șefului de Cuib. Mai mult, Sorescu s-a autointitulat Căpitan, asemeni lui Codreanu, însă s-a retras subit din politică în 1994, lăsându-l pe Brahas să se ocupe de reorganizarea partidului.

Dispariția partidului și perioada Brahaș - Vasile

În 1996, Brahaș este acuzat din nou că ar fi deturnat fonduri ale Partidului Dreapta Națională și este dat afară din partid. În 1996 legea electorală se schimbă și partidul trebuie să strângă 10.000 de semnături de susținere. Nefiind capabil de strângerea semnăturilor, este desființat în noiembrie 1996.

În iulie 1997 formează partidul Dreapta Românească și anunță că dorește să colaboreze din nou cu Gheorghe Funar. Însă un alt politician devine un membru de vază ai Dreptei Românești: profesorul Ion Coja, care devine lider național al partidului. Chiar și Jean Maurer, fiul premierului comunist, Gheorghe Maurer, devine membru al acestui partid.

PDL-istul Aurelian Pavelescu a fost chiar în conducerea partidului, din 1992 și până în 1996. În CV-ul său postat pe site-ul Camerei Deputaților, se confirmă acest lucru: 1993 - 1996 - Partidul Dreapta Națională - din

1994 - 1996 Președinte.

Radu Vasile, care avea să devină premier al României din partea PNȚCD, devine și el membru ai Dreptei Românești. Dreapta Românească se transformă în 1999 în PPDR (Partidul Popular ai Dreptei Românești), cu susținerea lui Radu Vasile. La un congres al partidului din februarie 2000 de la Brașov, Brahaș este înlăturat de la conducerea partidului și Radu Vasile devine noul președinte. Noul partid cere înregistrarea la 9 februarie 2000, dar un grup de membri de partid depun recurs, opunându-se formării la Tribunalul București. Inițial înființarea este respinsă, dar apoi acceptată la recurs și partidul ia naștere în aprilie 2000 în mod oficial. După rezultatele slabe de la alegerile locale din 2000, PPDR nu mai participă și la cele parlamentare. Radu Vasile devine însă senator pe listele Partidului Democrat, condus de Petre Roman.

Controverse

Radu Sorescu a devenit un apropiat nu numai al lui Coja, ci și al exoticii personaj Constantin Burlacu, un așa-zis legionar emigrat în SUA, cercetat de FBI pentru asasinarea profesorului Culianu.

Răzvan Codrescu îl prezintă pe Radu Sorescu ca fiind „un personaj „uns cu toate alifiile”, alternând, în malaxorul unui tupeu deconcertant, un pseudolegionarism ultraradical cu un soi de mitocănie național-comunistă mai tinerească, precum și afacerismul dubios cu exercițiul intelectual de mâna a doua”.

Un alt episod, confirmat se pare de către Radu Sorescu, este detaliat pe un blog (<http://www.prazburg.com>).

„Din ce vorbește lumea, pentru că ăștia de la ziare și televiziune nu mediatizează ei asemenea nenorociri, Radu a mers la el acasă cu o colegă. Are balta pește: cu excepția a două-trei cazuri pe clasă, LFI a rămas școală de fete. Cu ei au mai fost alți câțiva hăndrălăi, prieteni sau colegi ai lui Sorescu. După câteva zile, fata a depus reclamație la miliție cum că a fost victima unui viol în grup. N-a precizat

dacă Radu Sorescu și ceilalți denunțați ca violatori au folosit protexuri. Deci, s-au dus toți la Sorescu, pentru început în sufragerie. Taclale, antren, un Modern Talking, o Mihaela Runceanu, mai apoi un lichior din ăla verde, Arctic, scos din frigiderul cu același nume... Radu și fata au ajuns la pat, fără să joace șah. El a susținut în anchetă că au făcut sex fără s-o fi silit, și nici ea pe el. Dar Sorescu nu e singurul reclamat de către pretinsa victimă, ci și ceilalți, care după ce-a terminat treaba primul cică au luat-o la poștă, cum s-ar spune.

Prin LFI umblă vorba că fata l-a șantajat pe Radu Sorescu. De aceea a reclamat violul la câteva zile după ce susține că s-a comis. El, știindu-se nevinovat sau pilos sau ambele, i-a răspuns: „Hai, fată, dă-i cu sasu de-aici!”. Cert e că Radu Sorescu are mici șanse să vadă meciul cu FC Kaiserslautern în libertate. Adică să vadă meciul cu FC Kaiserslautern. Se va pune însă problema dac-o va urmări pe Știința în semifinală, sunt în stare să pun pariu că-i eliminăm pe vest-germani. (Apropo, am auzit că-n Occident există pronosporturi la care poți juca o sumă pe un singur meci!)

Radu Sorescu a fost condamnat la niște ani de închisoare. A ieșit înainte de termen, a terminat liceul și facultatea. A fost ziarist după Revoluție și a înființat și condus partidul Noua Dreaptă. Povestea cu violul a explicat-o ca pe-o înscenare pusă la cale unui anticomunist ca el”.

Partea IX

Toți Oamenii Dreptei. Forumul Creștin Noua Dreaptă: primii cinci ani

În episoadele anterioare ale acestui serial dedicat naționalismului românesc post decembrist am construit doar contextul pentru prezentarea celei mai notorii organizații de acest tip din România: Noua Dreaptă.

A nu se confunda cu Partidul Dreapta Națională, fondat de Radu Sorescu în anii '90, Noua Dreaptă a fost fondată în anul 2000 sub forma unei organizații non-

guvernamentale de către Tudor Ionescu, la București. Forumul Creștin Noua Dreaptă, așa cum s-a numit organizația naționalistă la începuturi, a luat naștere după ce tânărul bucureștean Tudor Ionescu, student la Drept, a părăsit Partidul Pentru Patrie și a decis înființarea unei organizații naționaliste pentru tineret, după model european.

Noua Dreaptă, o organizație după modelul european - A Treia Poziție Internațională

Partidul pentru Patrie, înființat în anul 1993 ca și continuator al Partidului Totul Pentru Țară de către Corneliu Zelea Codreanu și generalul Gheorghe Cantacuzino Grănicerul în 10 decembrie 1934, era în anul 2000 un partid care nu se sfia să se afișeze ca fiind legionar, ca și acum, de altfel. Fondat la 30 ianuarie 1993, Partidul pentru Patrie este creația vechilor legionari Nistor Chioreanu, Virgil Mateiaș, Puiu Atanasiu, Nicu Păun, Nelu Rusu, Neculae Purcărea. Partidul l-a coptat mai târziu în conducere chiar și pe Ion Gavrilă Ogoranu, actorul Ernest Maftei, Mircea Nicolau și pe actualul secretar general, imaginea publică a partidului, profesorul de geografie Florin Dobrescu. Una din inițiativele mai aparte ale Partidului pentru Patrie a fost construirea unui sediu propriu în București, pe strada Veseliei nr. 21 din Ferentari (București), proiect finalizat în anul 2000. Într-una din pozele de la ceremonia de inaugurare este surprins și tânărul Tudor Ionescu, membru al partidului, dar și al unui cuib legionar care funcționa în cadrul partidului.

Motivul pentru care Tudor Ionescu a decis să înființeze propria organizație naționalistă țin mai degrabă de opțiuni personale și a specula pe această temă, după 12 ani, nu mai are rost. Putem însă să ținem cont de contextul mișcărilor naționaliste din anul 2000. Partidul pentru

Patrie, un partid care se declara fățiș legionar nu avea niciun impact politic real și nu reușea să obțină, la alegerile la care participa, vreun mandat. În acest timp Europa era cuprinsă de revirimentul organizațiilor

naționaliste de tineret, care adoptau un nou model de acțiune și o ideologie care lăsat în urmă nazismul și de multe ori chiar șovinismul. Forza Nuova din Italia, Falanga din Spania, NOP din Polonia, NPD din Germania, dar și Zorii Aurii din Grecia, gruparea care a ajuns în parlamentul elen în anul 2012, erau mișcările naționaliste din Europa care reprezentau noul val, al cele de-a Treia Poziții internaționale, anticomuniste și anticapitaliste, patriotice, identitare și revoluționare.

Cel mai probabil aceste mișcări au reprezentat modelul pe care Tudor Ionescu a dorit să îl urmeze. Într-o Românie în care puținele organizații și partide naționaliste se preocupa în primul rând a se certa pe tema continuității legionare, Forumul Creștin Noua Dreaptă a reprezentat un pas înainte. Noua Dreaptă avea să formeze mai târziu European National Front (ENF), o organizație umbrelă care cuprindea toate aceste partide și mișcări.

Primul an: alegerea ideologiei și primele acțiuni

Potrivit unor persoane care acum nu mai fac parte din Noua Dreaptă, decizia de a urma un model naționalist sau altul nu a fost făcută din momentul zero al fondării. Venind dintr-un mediu legionar, Tudor Ionescu a cochetat, potrivit acestor surse, cu adoptarea unui model naționalist mai radical, de tip skinhead. Acest model era acceptat în Europa în rândul partidelor și mișcărilor menționate mai sus, iar în România încă nu se adoptase OUG din 2002, care interzicerea organizațiilor și a simbolurilor cu caracter fascist, rasist și xenofob și prevenirea cultului pentru persoanele vinovate de săvârșirea unei infracțiuni contra păcii și omenirii. Această dilemă avea să se sfârșească definitiv în 2002, odată cu reținerea lui Grigore Opriță, unul dintre liderii Noii Drepte, pentru propagandă naționalistă. Modelele de urmat radicale din Europa, care se mențineau în viață în principal datorită fenomenului imigraționist, nu aveau priză în România, nu aveau nici rădăcini și tradiție și erau, în fond, netolerate de către statul român. Noua Dreaptă avea să termine cochetăria cu fenomenul skinhead și să se îndrepte tot în direcția

legionară, susținută cu putere de către unii dintre membri fondatori.

Prima acțiune publică a Noii Drepte, un marș memorial devenit o tradiție între timp, la Tâncăbești, locul unde a fost asasinat în noaptea de Sf. Andrei 1938 Corneliu Zelea Codreanu, adună sub 20 de persoane. Fotografia document este încă disponibilă pe site-ul oficial al organizației, www.nouadreapta.org. O adevărată resursă de istorie recentă. Tot în anul 2000 se legalizează în România homosexualitatea, iar Noua Dreaptă este printre primele organizații care iau poziție, printr-o pichetare în fața Senatului, la 30 iunie 2000. Așa a arătat anul 2000 pentru Noua Dreaptă, primul an de existență.

2001 - 2005. Cazul Grigore Opriță și Frontul Național European

Dacă primele acțiuni și primele proiecte ale Noii Drepte nu mai sunt cunoscute decât de puține persoane, în mare parte datorită lipsei de presă online în România anilor 2000, membri fondatori și-au făcut marcate personalitățile, mai ales prin proiectele lor conexe sau prin activitățile în care s-au implicat după părăsirea organizației.

Nicu Calotă, un tânăr Bucureștean, care a fost pentru multă vreme vicepreședinte al organizației, a fondat trupa pe rock naționalist Brigada de Asalt, după care a părăsit organizația și a fondat gruparea Alianța Națională, cu o agendă agresivă îndreptată spre Noua Dreaptă și Partidul pentru Patrie. Despre această organizație și despre membri ei voi scrie în episoadele următoare.

Un al lider al organizației, Bogdan Stanciu, avea să devină fondatorul primei agenții de presă alternative online din România - Altermedia - (alături de Dan Ghiță) și avea să se implice, după părăsirea organizației, în Fundația Pro Vita, filiala București, cea mai importantă organizație creștină pronatalitate și anti-avort din România.

Între anii '2001 și 2005, manifestările Noii Drepte încep să capete o direcție, cu toate că majoritatea sunt reacții la evenimente interne și externe. Primul protest împotriva înstrăinării zăcămintelor de la Roșia Montană, în 2001, înainte de apariția ecologiștilor de serviciu, cu obiective ascunse și sponsori la fel de dubioși ca și RMGC. Luări de poziție împotriva prozelitismului sectar și homosexual, tabere naționaliste, devenite evenimente anuale, dar și apropierea de organizațiile naționaliste europene. În anul 2002, de exemplu, ND participă la tabara naționalistă europeană Swordniross din Polonia, alături de organizația NOP, eveniment marcat în numărul 5 al revistei Noua Dreaptă.

La această tabără a participat și secretarul general al organizației, Grigore Opriță, care avea să devină în același an primul român acuzat (și apoi condamnat) pentru propagandă și instigare la ură și șovinism, în baza ingratei ordonanțe 31 din 2002, emise de guvernul Adrian Năstase după o vizită în SUA. Opriță, achitat după mulți ani de procese, apare și în raportul SRI din anul 1995, ca incitator la acțiuni extremiste. Secretarul general al Noii Drepte editase o carte intitulată Garda de Fier și era acționar al o firmă de traduceri tehnice intitulată Arbeit MI.

În anul 2003 Noua Dreaptă participă la fondarea Frontului Național European în Polonia, în urma unei reuniuni din 21 iunie. Organizațiile fondatoare au fost: Renașterea Națională a Poloniei (NOP / Polonia), Mișcarea pentru Unitate Națională (HNS / Republica Ceha), Comunitatea Slovaca (SP / Slovacia) și Noua Dreapta (ND / România). Mai târziu aveau să adere la ENF și NPD din Germania, un partid încă activ și cu reprezentanți locali și în guvernele landurilor, Forza Nuova, o mișcare de tineret italiană formată după model legionar, Falanga din Spania și Zorii Aurii din Grecia. Organizații ca Alianța Națională din Bulgaria și Partidul Reformator din Portugalia aveau să devină grupări afiliate.

Frontul Național European a avut chiar și un membru în Parlamentul European. Roberto Fiore, liderul Forza Nuova, a devenit membru al PE după ce Alessandra Mussolini, nepoata lui Benito Mussolini, a renunțat la postul de europarlamentar în 2004 obținut cu Alternativa Socială (Forza Nuova, Liberta di Azione, Fronte Nazionale). Ca o ironie, grupul naționalist format în cadrul Parlamentului European numit ITS Identitate, Tradiție, Suveranitate, s-a desființat după ce Mussolini a făcut remarci xenofobe la adresa românilor. Vadim Tudor și el membru al ITS cu România Mare, alături de UKIP din Marea Britanie, Frontul Național al lui Le Pen, Ataka din Bulgaria, Fiamma Tricolore din Italia, Vlaams Belang din Belgia și Partidul

Libertăți la lui Jorg Halder din Austria, a decis scoaterea PRM din grup. Retragera lui Vadim Tudor a desființat oficial ITS cu cei 23 de membri ai săi în 14 noiembrie 2007.

Noua Dreaptă avea să participe activ la structurarea și acțiunile ENF până în anii '2007 - 2008. Apropierea a fost în mod special față de NPD din Germania, Falanga din Spania, Forza Nuova, dar și față de Zorii Aurii din Grecia. Relațiile cu NPD - *National-demokratische Partei Deutschlands*, au fost create și menținute de către Claudiu Mihuțiu, reprezentantul Noii Drepte cu relațiile externe, care locuia în Germania (Mannheim) și avusese legături cu Mircea Dimitriu, secretarul general al Mișcării Legionare. Mihuțiu, care se alătură ND în 2003, deveni în scurt timp unul dintre liderii influenți ai organizației. Din păcate, suferă un accident groaznic în anul 2006, care îl paralizează de la brâu în jos. Lupta sa activă în cadrul ND mai suferise și după ce familia sa fusese agresată, iar el însuși fusese atacat în stradă de către anarhiștii nemți, ca urmare a participării sale la unele acțiuni ale NPD în Germania. Claudiu Mihuțiu a tradus și publicat în limba germană Cărticica Șefului de Cuib, scrisă de Codreanu, în

anul 2006 la editura germană Regin Verlag.

Frontul Național European începe să își piardă din unitate începând cu anul 2007 și astăzi putem spune că această organizație-umbrelă nu mai există. Falia dintre partidele și organizațiile nepolitice din ENF a crescut tot mai mult, mai ales în momentul accederii Forza

Nouva în Parlamentul European. Dar cel mai important motiv a fost accederea Jobbik în Parlamentul de la Budapesta și în Parlamentul European. Apropierea unor partide și organizații membre la FNE de Jobbik și chiar de HVIM, mai ales a italienilor și francezilor, a dus la o denigrarea a relațiilor cu fondatorul FNE, organizația Nouă Dreaptă, care și-a canalizat energiile în anii '2007 - 2012 în principal pentru combaterea revizionismului maghiar și apropierii de Basarabia.

Noua Dreaptă și experiența politică

Chiar dacă ND s-a înființat ca un ONG, cu scopul declarat de a deveni o mișcare naționalistă și antipoliticianistă, anul 2004 o surprinde candidând alături de PNDC. Apoi urmează cunoscuta propunere a lui Gigi Becali de fuziune cu PNG, dar și unele tatonări cu PP-DD, pe vremea când Dan Diaconescu era încă arestat.

Cine a convins Noua Dreaptă să candideze alături de PNDC, cine a sabotat planurile lui Gigi Becali și cine este personajul cheie care a dus la fondarea PP-DD, dar și la distrugerea Partidului Naționalist, veți afla în episodul următor.

Partea X

Toți Oamenii Dreptei: Sever Mureșan se reinventează ca patriot și om de cultură. Este **secondat de același Ion Coja**

Controversatul om de afaceri Sever Mureșan a „renăscut din cenușa uitării”, după ce a fost achitat în 2010 pentru săvârșirea infracțiunilor de înșelăciune, fals material, uz de fals, folosirea

creditului cu rea credință și abuz în serviciu, în dosarul fraudării Băncii Dacia Felix, după un proces care a durat mai bine de 10 ani. Revenirea lui Sever Mureșan este susținută de către colectivul redacțional al ziarului Națiunea, a unor membri ai PNDC, dar și ai profesorului Ion Coja și a liderului Noua Dreaptă, Tudor Ionescu. Mai mult, Sever Mureșan a înființat chiar o fundație culturală numită „Fundația Mureșanu - Deșteaptă-te române!”, cu care își propune să se relanseze mediatic, cultural, social și chiar politic.

O scurtă istorie a fraudării Băncii Dacia Felix

Fraudarea băncii Dacia Felix și preluarea acesteia de către grupul evreiesc Leumi Bank a rămas unul dintre misterele neelucidate ale Clujului, alături de fenomenul Caritas. Banca Dacia Felix a fost prima bancă înființată în România după 1989, mai precis în 1991, la Cluj-Napoca. Banca a fost constituită de către membri ai Vetrei Românești și s-a dorit a fi o bancă cu capital integral românesc. Printre membri fondatori se află Adrian Moțiu, Iustian Petrescu, dar și actuali lideri ai Vetrei Românești, cum ar fi Ion Coja, actual președinte al Vetrei Românești Cluj, sau Ioan Balotă, președinte al Vetrei Românești Cluj. Potrivit propriilor declarații, Ioan Balotă era responsabil în Cluj cu lobby-ul pe lângă marile companii, pentru ași trece toate activitățile bancare prin nou înființata bancă.

Problemele băncii au început în anul 1997, când Sever Mureșan, unul dintre finanțatorii băncii, alături de Mircea Horia Hossu, sunt trimiși în judecată pentru înșelăciune. Fostul tenismen de performanță din Câmpia Turzii, Sever Mureșan, își începuse afacerile chiar în 1990, prin intermediul firmei Paniro SA, o companie de panificație și morărit cu capital româno-francez. Pentru a porni firma, Mureșan a luat un împrumut de 16.684.000 franci francezi de la Société Generale din Paris, creditul fiind garantat de Banca Română de Comerț Exterior (Bancorex). De altfel, Bancorex a susținut afacerile lui Sever Mureșan în perioada 6 iunie 1991 - 5 iulie 1993,

prin intermediul unor credite de 677 milioane lei vechi. Datorită acumularii de datorii către Société Generale, datorii plătite de către Bancorex, Sever Mureșan reușește garantarea datoriilor prin intermediul Băncii Dacia Felix, în august 1993. Hossu, prim vicepreședinte al BDF, garantează datorii ale lui Sever Mureșan, prin Paniro SA, East Europe Trading și SM Invest, de peste 12, 5 milioane franci francezi și peste 130.000 mărci germane. În mod bizar, Sever Mureșan este cooptat la finanțarea Băncii Dacia Felix prin intermediul fondului de investiții SM Invest.

Dosarul Banca Dacia Felix începe în 28 decembrie 1995, când o parte a acționariatului BDF a depus o plângere penala prin care atât Mureșan cât și Hossu sunt acuzați că în perioada 1993-1995 au prejudiciat „prin prezentarea de documente falsificate, au menținut și indus în eroare membrii C.A. cu privire la legalitatea participării societății «Astra Romană Capital» SAH-Luxemburg, la capitalul social al băncii, în același timp sustrăgând suma de 160 milioane dolari, ce reprezenta contravaloarea mai multor produse metalurgice, pe care și-au însușit-o în interes propriu”.

Ce s-a întâmplat de la momentul decembrie decembrie 1995 și până în prezent reprezintă doar una din enigmele încă nedezlegate ale României de tranziție, alături de fenomenul Caritas. Cert este că în prezent Sever Mureșan a fost achitat de toate acuzele din dosarul Dacia Felix, dar și din alte dosare conexe. În martie 2010 este achitat de un tribunal din Lille, Franța, după ce a fost acuzat că a plănuțit asasinarea unui finanțist elvețian, Rolf Gehrig. În 2009 tribunalul din Constanța deja decis achitarea lui Mureșan și a lui Mircea Horia Hossu în dosarul care viza falimentul Băncii Dacia Felix, dar îl obliga pe Mureșan să plătească 100 de milioane de dolari despăgubiri. Procesul a durat nu mai puțin de 14 ani, și chiar dacă instanța constănțeană a decis achitarea suspectilor pentru fals material în înscrisuri oficiale, uz de

fals, gestiune frauduloasă și abuz în serviciu. unele infracțiuni, cum ar fi înșelăciunea, s-au prescris între timp.

Prima bancă românească, preluată de israelieni

Dar dincolo de vinovăția sau nevinovăția lui Sever Mureșan în acest dosar, este interesant să urmărim ce s-a întâmplat cu Banca Dacia Felix, care de fapt nu a fost falimentată, ci a fost preluată de banca israeliană Leumi. Banca naționaliștilor clujeni, în a cărei fondare și conducere au fost implicați mai toți liderii PUNR și VR, a fost vândută unor israelieni. În toată povestea BDF au fost implicați, pe lângă Sever Mureșan și alte personaje ale politicii și economiei românești de după revoluție. Șerban Mihăilescu - Miki Șpagă, Flavius Băiaș, Valeriu Stoica, Arin Octan Stănescu, Fredz Robinson, Liviu Alfred Mandler și Ilie Mania. Toate aceste persoane sunt acuzate în prezent de către Sever Mureșan și apropiații săi că ar fi încercat, cu ajutorul premierului Adrian Năstase, preluarea abuzivă a băncii, o acțiune coordonată de Mossad și de mafia italiană. Pe cât de încălcate sânt ȳtele acestei povești, pe atȳt de lȳmuritor este finalul: Banca Dacia Felix este preluată de un fond de investiții israelian, redenumitȳ în Erom Bank și apoi în Leumi Bank, dupȳ ce aceasta a fost preluată de cȳtre omul de afaceri evreu Fredy Robinson. În 2001 Robinson deține deȳa 47, 26% din acțiunile băncii, dupȳ cu se arȳtȳ într-un memoriu adresa premierului. Acționarii care activau la acea vreme în numele lui Robinson erau Yigal Zilkha (4, 90%), Fredy Robinson (4, 90%), Aurelia Marascu ((4, 90%), Liviu Mandler (4, 90%), Paulina Litman (4, 90%), Lily Eiss (4, 90%), Meir Biton (4, 90%), Israeli Arik (4, 50%) și BNS (4,00%). La finalul anului 2000, dupȳ ce sunt anulate participațiile la capitalul băncii ale societȳȳtilor lui Sever Mureșan, grupul Robinson ajunge sȳ deținȳ de facto 70, 18% din acțiunile Bȳncii Dacia Felix. Numele băncii este schimbat și orice urmȳ a istoriei fondȳrii acestei bȳnci este ștearsȳ.

Un alt personaj interesant care a fost implicat în dosarul BDF este Ilie Mania, care în 1999 semneazȳ cu

Banca Dacia Felix un contract de colaborare pentru recuperarea unor credite, din care Mania ar fi primit un comision de 5%, plus 50.000 de dolari pe an cheltuieli. În mod bizar, Ilie Mania era acționar al BDF din 1993. În calitate de acționar, acesta obținuse și credite pentru numeroasele sale firme, pe care le-a falimentat controlat prin alte firme căpușă: STIMA INGINERING's.r. l, LIROM's.r. l, MATAL STAR s.r.l. și STIMEL ș.a. Potrivit unor surse, Ilie Mania fusese condamnat în 1979 la un an de închisoare pentru fals și uz de fals. Acesta pleacă din România în Italia în anii 1980 și revine în România după 1990, când cumpără acțiunile unor firme de stat privatizate. Nu numai că toate firmele preluate de Mania au ajuns falimentare, dar pentru ele s-au luat credite neperformante, niciodată rambursate, de la Banca Dacia Felix. De recuperarea acestor credite ajunge în 1999 să se ocupe tot Ilie Mania.

Renașterea din cenușă a lui Sever Mureșan

Încă înainte de achitarea lui Sever Mureșan, „același” profesor Ion Coja era singura persoană din spațiul public încă dispusă să susțină nevinovăția acestuia. Într-un material de presă intitulat [De ce îl susțin pe SEVER MUREȘAN](http://www.ioncoja.ro) (www.ioncoja.ro, 01.06.2008), Ion Coja prevede achitarea lui Mureșan în acest dosar și reînceperea unei lupte, cel puțin mediate, de recucerire a băncii devenite între timp israeliene:

„Deunăzi, Sever Mureșan s-a întors în țară după 11 luni petrecute, nevinovat, în temnițele Franței. Printre altele își revendică drepturile de acționar majoritar la Dacia Felix. Foarte concis spus, timpul poate fi dat înapoi de Sever Mureșan și procesul de înstrăinare al băncii Dacia Felix poate fi anulat, iar banca reînființată. Cum a fost la început: cu capital majoritar românesc. Se va regăsi acolo și suma depusă de mine la Dacia Felix, prin 1992 - 3, bani pe care eu nu i-am retras exact cu această nădejde, cu convingerea chiar că Dacia Felix nu trebuie lăsată să moară și nu va muri. Nu știu care sunt intențiile și nădejtile domnului Mureșan, dar eu îl susțin cu nădejdea

că, dacă se va face dreptate pentru Sever Mureșan, atunci se va ivi și prilejul ca Dacia Felix, rediviva, să-și reia și să-și ducă până la capăt misia cu care au imaginat-o inițiatorii ei, colegi de-ai mei din Vatra Românească. Îi chem și pe ei alături de Sever Mureșan”.

Pasul următor a fost publicare unei cărți despre falimentarea BDF în septembrie 2012 de către Donis Cezar Mihalache, fost redactor la revista Națiunea, deținută de defunctul Iosif Constantin Drăgan și [desființată de soția sa](#), fiica generalului Gușă. Cartea, intitulată [Renăscut din cenușa uitării, între Dacia Felix și Leumi Bank](#) este un manifest menit să spele imaginea lui Sever Mureșan, însă explică prea puțin de cum a fost posibilă preluarea băncii de către grupul israelian. Se axează mai mult pe o omniprezență mafie masonică condusă de Mossad-Iliescu-Năstase-Ndrăgetta, care a făcut tot posibilul pentru a-l discredita pe Sever Mureșan și a-l acuza pe nedrept, îngropând totodată capitalul autentic românesc sădit de Vatra Românească și PUNR. Cartea, scrisă de noul redactor șef al publicației online Națiunea.

Cezar Adonis Mihalache, este evident o carte scrisă cu colaborarea lui Sever Mureșan și îi lipsește puternic orice obiectivitate sau fler investigativ.

Lansarea cărții a avut loc în iunie 2012 la librăria Mihail Sadoveanu din București, în prezența autorului, a lui Sever Mureșan, Ion Coja, membri ai Partidului Național Democrat Creștin (PNDC), dar și președintele Noua Dreaptă, Tudor Ionescu.

La 30 octombrie 2012, Sever Mureșan lansează Fundația Andrei Mureșanu „Deșteaptă-te Române”, alături de redactorii ziarului online Națiunea, printre care și Romeo Tarhon, candidat din partea PNDC la Primăria sectorului 6 al Capitalei, dar și Ioan Lăcătușu, președintele Forumului Civic al Romanilor din *Harghita*, Covasna și Mureș. Lansarea a avut loc în Sfântu Gheorghe la Centrul Ecclésiastic de Documentare „Mitropolit Nicolae Colan”. La eveniment a participat chiar și prefectul Codrin Munteanu.

Potrivit Ziarului Națiunea: *„În cadrul programului, Andrei Sever Mureșan a făcut o scurtă prezentare a Fundației Andrei Muresanu - „Deșteaptă-te, române!” care, împartneriat mediatic și cultural cu ziarul și editura Națiunea, va da viață unor însemnate proiecte spirituale și patriotice în care intenționează să antreneze cât mai multe ONG-uri, asociații civice și personalități din toate mediile, pentru redeșteptarea conștiinței naționale și afirmarea patriotismului autentic, drept formă de rezistență a comunităților românești enclavate în problematica și netoleranta populație maghiară. [...] În cadrul alocuțiunii, **omul de afaceri și cultură Andrei Sever Mureșan** și-a exprimat poziția critică față de îndoielnica și nociva clasă politică și guvernării care s-au succedat la putere în 23 de ani de capitalism nechibzuit, arătând că povara crizei apasă asupra națiunii române pe nedrept, deși România a dispus nu doar de o conjunctură geo-strategică avantajoasă și de un generos patrimoniu de resurse, dar mai ales de inteligența și capacitatea remarcabilă a românilor; obligați de către conducătorii destinului națiunii să își caute rost în lume și nu în propria țară”.*

Afacerile relansate ale lui Sever Mureșan alături de gen. Mircea Chelaru

În iulie 2009, [România Liberă](#) [relata despre asocierea unor generali de armată într-o firmă controlată de Sever Mureșan](#), având ca obiect investițiile imobiliare. Potrivit RL, Generalii de armată Ion Magdalena, Mircea Chelaru și Dorin Gheorghiu, precum și generalul Ioan Costas, fost ministru al Apărării în Republica Moldova, au acceptat să fie administratorii unei firme controlate de controversatul Sever Mureșan, girând cu numele lor afaceri imobiliare de peste 150 de milioane de euro. Firma Asset Management Sistem, coordonată din umbra de Sever Mureșan are ca administratori patru generali, respectiv generalii MAPN Ion Magdalena (fost secretar general al Consiliului Suprem de Apărare a Țării), Mircea Chelaru (fost șef al

Armatei Române), Dorin Gheorghiu (fost șef al

Armatei a IV-a Transilvania) și Ion Costas (fost ministru de Interne și al Apărării din Republica Moldova). Cei patru generali au acceptat să ofere credibilitate afacerilor imobiliare ale lui Sever Mureșan exact în perioada în care acesta era căutat prin INTERPOL de către autoritățile judiciare din Elveția și Franța pentru infracțiuni financiare. Generalii au intrat ca administratori în firma Asset Management, controlată de Sever Mureșan, în anul 2005. După doar un an, generalul Magdalena a ieșit din afacere. Au rămas însă generalii Chelaru, Gheorghiu și Costas, ale căror nume au fost folosite pentru a se aduna avansuri de circa 15.000 euro pentru fiecare dintre locuințele din proiectele rezidențiale „Solaria” (din cartierul bucureștean Baneasa) și „Casa Nova” (din Corbeanca - localitate din nordul Capitalei). Asset Management Sistem a adunat, în 2007, avansul de la 100 de persoane, suma încasată ridicându-se la aproape 1.000.000 de euro. Potrivit contractelor, casele trebuiau finalizate cel târziu până la sfârșitul anului 2008, când beneficiarii urmau să achite valoarea integral. În funcție de suprafața apartamentelor, prețurile variaua între 125.000 și 300.000 euro. Însă până astăzi imobilele nu au fost construite.

Generalul Chelaru este convins ca afacerea a fost finanțată de o puternică firmă americană cu numele pompos „George Washington Financial Company”, condusă de marele politician american „Jim” Schultz, fost șef al Federal Reserve din SUA, prietenul fostului președinte american George Bush senior, firma care s-a dovedit a fi o casuta poștală. Generalul Chelaru, fost șef al Marelui Stat Major al Armatei Române până în anul 2000, a participat în calitate de militar la evenimentele din Târgu Mureș din martie 1990 și apoi devine director al Diviziunii III de contraspionaj (cu atribuții în supravegherea activităților iredentiste) din cadrul SRI, până în 1993. Devine în 2002 președinte al PUNR și apoi vicepreședinte la PC, după absorbirea partidului. În 2007 este exclus din partid alături de Codrin Ștefănescu de către Dan Voiculescu.

Pe scurt despre Sever Mureșan

Andrei Sever Mureșan s-a născut pe 23 octombrie 1948, la Câmpia Turzii, județul Cluj. S-a remarcat ca tenismen profesionist, fiind membru al echipei române de Cupă Davis, în anii 1970, apoi, ca primul român membru ATP. A locuit în Franța din 1980, a creat la Dijon un club de tenis renumit, după care, obținând exclusivitate asupra comercializării materialelor sintetice pentru sporturi „indoor” și „outdoor”, s-a lansat în afaceri internaționale. Descendent al lui Andrei Mureșanu, după propriile spuse, are chiar un blazon propriu. După 1990 revine cu afaceri în România, punând bazele grupului SM Invest cu filiale în aproape fiecare județ din România și peste 6.000 de angajați. În 1994 devine principal acționar al Băncii Dacia Felix, cu 68% din acțiuni.

În anul 1995, Sever Mureșan îl aducea la București pe fostul președinte american George Bush, pentru un meci de tenis demonstrativ la care a participat și Adrian Năstase. Acest eveniment a făcut parte din campania electorală a PSDR.

Partea XI

Toți Oamenii Dreptei. Noua Dreaptă intră în politică alături de PNDC. Episodul PNG

În ultimul episod din serialul Toți Oamenii Dreptei am scris despre reinventarea lui Sever Mureșan ca om de cultură și patriot. Cu toate că acest episod a părut pentru mulți scos din contextul acestui serial dedicat naționalismului românesc post decembrist, vă asigur că legătura este una logică. Pentru a înțelege aceste legături, aparent fără importanță, trebuie să ne întoarcem în momentul 2004, anul când Noua Dreaptă intră în politică alături de Partidul Național Democrat Creștin pentru a participa la alegerile locale.

Noua Dreaptă era în anul 2004 organizată sub forma Forumului Creștin Noua Dreaptă, un ONG care, potrivit avocatului Mihai Rapcea, s-ar fi numit inițial Forumul

Creștin Piața Universității înființată de Octavian Rădulescu, preluat la sfârșitul anului 1999 de către Tudor Ionescu și redenumit. **Anul 2004 a fost pentru organizația Nouă Dreaptă un an foarte activ.** Asociația a participat la evenimentele organizate de Falanga Spaniolă la Madrid, alături de NDP la Berlin și la tabăra de vară de la Saarbrücken, a promovat pentru prima oară în spațiul public din România sărbătoarea Dragobetelui, a protestat împotriva construirii canalului de la Bâstroe de către Ucraina și a participat la prima conferință europeană comună a Frontului Național European la Varșovia, alături de reprezentații naționaliștilor din Polonia (Narodowe Odrodzenie Polski), Italia (Forza Nuova), România (**Noua Dreapta**), Cehia (Narodni Šiednoceni), Slovacia (Slovenska Pospolitost), Letonia (Nacionala Speka Savieniba) și Olanda (Naționale Alliantie).

Tot în acest an reprezentanți ai Noii Drepte au participat la alegerile locale alături de Partidul Național Democrat Creștin (**PNDC**).

O scurtă istorie a PNDC

Partidul Național Democrat Creștin a fost înființat în 6 septembrie 1990 de către Oprea Niță, un fost deținut politic țărănist cu peste 12 ani de temniță comunistă. Oprea Niță s-a născut 18 august 1927 în județul Argeș și a urmat cursurile liceului Gheorghe Lazăr din Capitală, devenind economist. Se înscrie în Partidul Național Țărănesc în septembrie 1944 și participă activ la mitingurile anticomuniste. Între anii 1944 și 1947 a fost arestat de peste 20 de ori și în 1947 este arestat din nou în lotul din care făceau parte și Maniu și Mihalache, liderii PNT și este condamnat la 25 de ani de pușcărie. Face doar 5 ani, însă în 1952 este arestat din nou sub acuzația de destabilizare a sindicatelor comuniste. Este eliberat în 1962 cu decretul lui Gheorghiu-Dej. Participă la revoluția din 1989 și în 25 decembrie devine membru al proaspătului reînființat PNT, unde a avut funcția de vicepreședinte. Părăsește partidul în 6 iunie 1990, care protest față de acceptarea în PNT a unor foști membri ai

nomenclaturii comuniste și înființează PNDC alături de fiul său, Horia Niță.

Liderul executiv al partidului din 1990 și până în prezent este Horia Niță, doctor în hipnoterapie analitică la Université européenne Jean Monett din Bruxelles. Poloist de performanță la Rapid București din 1979 și până în 1986, component al lotului național de polo, acesta a devenit și Profesor de Educație Fizică și Sport a ICEF din București. Participă alături de tatăl său la revoluție și face parte chiar din FSN până în 12 ianuarie 1990, după care se înscrie în PNȚ (unde devine Președinte al Organizației de Tineret), de unde pleacă alături de Oprea pentru a fonda PNDC. În prezent acest este doctor în hipnoterapie și patron al unui institut specializat în medicină orientală și cercetări psihosomatice la Lugano, Elveția. După 1990 Horia a jucat și antrenat polo în străinătate în Italia și Elveția.

Horia Niță (mijloc) și Oprea Niță (jos)

Alegerile locale din 2004

Potrivit propriilor declarații, profesorul Ion Coja a fost cel care a făcut legătura dintre Horia Niță și Noua Dreaptă pentru a participa împreună la alegerile locale din 2004. Ion Coja se afla în strânse legături cu liderul Noii Drepte, Tudor Ionescu, punând la dispoziția organizației un sediu în clădirea pe strada Victor Eftimiu din București, de lângă Parcul Cișmigiu.

„Ne-am adresat PNDC, adică domnilor Oprea Niță și Horia Niță, tată și fiu! îi cunoșteam din 2004, când am candidat pentru dâșii la locale, împreună cu băieții din Noua Dreaptă, pe care i-am tras după mine!” (De ce PNDC? 21.02.2012 <http://www.ioncoia.ro/listanaționala-de-ce-pnde>)

La București au participat la alegerile locale pe listele PNDC atât Ion Coja, la primăria generală a Capitalei, dar și președintele Tudor Ionescu și vicepreședintele Nicolae Calotă la primăriile de sector. Negocieri s-au purtat și la Timișoara unde Horia Niță a

venit însoțit de vicepreședintele Noii Drepte, Bogdan Stanciu, pentru a convinge liderul filialei, Goran Mrackici, să participe la alegerile locale alături de PNDC. Personal nu știu dacă s-a semnat un protocol oficial între PNDC și Noua Dreaptă, însă am participat la întâlnirea cu Horia Niță, dar și la alte întâlniri cu reprezentanții PNDC din Timișoara, în calitate de membru la Noii Drepte. Horia Niță a menționat explicit în cadrul întâlnirii, că el nu va impune membri ai Noii Drepte filialelor locale ale PNDC și că se vor face negocieri cu fiecare filială în parte. Astfel, dacă la București membrii ND alături de Ion Coja au prins locurile de candidați la primării, la Timișoara membri Noii Drepte au prins doar locuri ne-eligibile pe listele de consilieri locali.

Întâlnirea cu reprezentantul local al PNDC Timișoara a fost o primă imagine a politicii de periferie din România. Antonie Nicolae, liderul local și candidat la Primăria Timișoara, avea biroul într-o casă cu aspect modest, unde creștea câini rottweiler într-o curte mizerabilă care îi dădea fiori. Corpulent, cu un pulover rupt și neîngrijit, liderul PNDC se vedea deja primar, ne explica câtă lume îl va vota și că fotoliul de primar îi este asigurat. După ce a promis că va da membrilor PNDC locuri eligibile pe listele de Consiliu Local, s-a răzgândit ulterior, punând alte persoane, membri PNDC locali și rude, pe aceste locuri.

Alegerile locale din 2008 au avut loc în 6 iunie 2004. La București Noua Dreaptă a dus o campanie electorală activă, cu afișe, fluturași, broșuri și chiar o dubiță cu megafoane, care transmitea în stradă îndemnuri la vot. Din păcate și în mod inexplicabil, toate imaginile și cronologia campaniei electorale au fost scoase de pe site-ul oficial al Noii Drepte după afișarea rezultatelor.

La Timișoara, megalomanul Antonie Nicolae avea să ia doar 477 de voturi, adică 0, 42%. Ciuhandu câștiga din nou primăria cu 59% din voturi. La consiliul local PNDC luat 1310 voturi, adică 1.17%.

La Primăria Generală a Capitalei Ion Coja a obținut 2081 de voturi, adică 0, 27%. Mircia Chelaru, din partea

PRM, lua 2204 voturi.

Rezultatele candidaților PNDC la Primăriile de sector, comparativ cu candidații Partidului Pentru Patrie, sunt următoarele:

Sector 2. Nicoale Calotă (PNDC – ND): 589 de voturi față de 70 de voturi ale lui Iulian Constantin de la PPP.

Sector 4. Tudor Ionescu (PNDC – ND): 345 de voturi față de 81 de voturi ale lui Florin Dobrescu de la PPP.

IIIUV

ECTOR 3

jat la primarw

candidat la primăria

SECTOR 4

În restul sectoarelor candidații PNDC au obținut mai multe voturi ca PPP: Petre Sorina, sector 1, 150 voturi. Gene Bejan, sector 3, 358 voturi. Lili Neagoe, sector 5, 201 voturi și Ion Munteanu, sector 6, 624 de voturi.

O dezbatere televizată despre Holocaust

Rețin cu precădere o dezbatere televizată a candidaților la Primăria Generală a Mun. București, cu câteva zile înainte de **alegeri**. Îl așteptam pe profesorul Ion Coja să apară la TVR (sau PRO TV?) alături de ceilalți candidați. Într-un mod total jignitor și antidemocratic, formatul emisiunii prevedea că acei candidați cu șanse mai mari, potrivit unor sondaje de opinie, să aibă dreptul la un timp de televizare mai mare, în prime time.

Astfel, Traian Băsescu (Alianța PNL-PD), Mircea Geoană (PSD), Dumitru Dragomir (PRM), Monica Tatoi (PUR) și Victor Ciorbea (PNȚCD) au dezbătut în direct ore bune. Când a venit și rândul outsiderilor, aproape de ora 1 noaptea, aceștia au avut doar 10 minute pentru a-și prezenta ideile de campanie. Ion Coja a folosit toate cele 10 minute pentru a vorbi de ideea sa de a construi canalul București-Dunăre, o idee până la urmă legitimă, dar mai

ales pentru a se lansa într-o comentariu lung legat de inexistența unui Holocaust în România. De parcă conducerea unui oraș, din poziția mai mult administrativă de primar, ar fi avut legătură cu obsesia deja bolnavă a lui Ion Coja, negarea Holocaustului.

PNDC din 2004 până în prezent

PNDC a participat și la alegerile parlamentare din același an, din luna noiembrie unde au luat 27.650 de voturi la Camera Deputaților și 33.299 la Senat. Ion Coja, după eșecul de la locale s-a înscris în Partidul Noua Generație a lui Becali, unde a stat mai puțin de un an, însă unde a avut o funcție de conducere.

În 2008, alături de Horia Niță, la cârma partidului vine Florin Anghel, fost membru PNȚCD, PC, PNL și apoi deputat PDL, din 2008. În calitate de președinte al Consiliului Județean Prahova din partea PNL și PC (2004 - 2008), acesta s-a apropiat de Horia Niță și a devenit asociat la PNDC în anul 2008. Alegerile locale din 2008 alături de Florin Anghel confirmă succesul partidului la nivel local din anul 2008: 239.803 de voturi, 16 primari, 163 de consilieri locali, 2 municipali și 5 județeni, cei mai mulți în Prahova, fieful lui Anghel. Însă ca în orice poveste de succes, total s-a terminat cu un dezastru. PNDC este forțat să fuzioneze cu PNL de către Florin Anghel în 2009. Horia Niță refuză și își pierde inevitabil aleșii locali, oamenii lui Anghel. Partidul se află în 2009 în pragul desființării, iar presa locală din Prahova chiar anunță desființarea partidului ca urmare a unei hotărâri judecătorești. În cele din urmă, PNDC reușește să se mențină la suprafață și să treacă peste acest episod politic.

Florin Anghel

Detaliile acestei lupte sunt date de reprezentării PNDC într-o conferință de presă din februarie 2009 (sursa: Ziarul Prahova,

<http://www.ziarulprahova.ro/știri/politica/48442/pride-exista-sicontraataca>):

„Florin Anghel, de fapt, a fost capul unui grup care

organizase și puciul de la Partidul Conservator, când a vrut să preia conducerea acelui partid. La PNDC nu a primit nicio funcție, decât misiunea de a se ocupa de alegeri în Prahova. El, însă, s-a erijat în conducătorul partidului în mai multe județe prin care se mai aflau membri ai grupului pucist de la PC. El a dorit astfel, să schimbe oamenii noștri cu oameni de-ai să-i pentru a ajunge șeful PNDC. Apoi, conform calculelor sale, s-a manifestat pentru fuziunea PNDC cu PNL, moment în care ne-am dat seama de adevăratele intenții ale sale. Ca urmare, în 14 august el a fost exclus din PNDC, dar la congresul din septembrie a trimis oamenii săi sub comanda unui anumit Saseanu, și au vrut să deturneze lucrările, modificând ordinea de zi și folosindu-se de o ștampilă pe care o primise Anghel când credeam că poate fi util partidului. Atunci, însă, am solicitat intervenția poliției – pentru ca și ștampilă și alte documente erau date dispărute – congresul a fost suspendat și, din acel moment, am fost chemați în instanța de acești denigratori care și-au dorit să pună mâna pe PNDC.

Lucrurile s-au lămurit, însă, deoarece, de curând, instanțele au respins definitiv solicitarea grupului Saseanu, iar PNDC a scăpat de un coșmar”.

Liderii PNDC au mai declarat, în același context, că sunt nemulțumiți de faptul ca nici Consiliul Județean, nici Consiliul Municipal Ploiești nu i-au exclus din rândurile lor pe consilierii acestui partid care, practic, au fost excluși din PNDC și ca, din acest punct de vedere, lucrurile ar fi foarte clare. „În cazul în care nu va fi aplicată, de urgenta, măsura eliberării lor din funcția de consilier, vom ataca în contencios bugetul județului” – a mai declarat jurista Anișoara Bindea.

Cu alte cuvinte, consilierii județeni Constantin Saseanu, Danut Marcel Cornea, Ionel Dragoș Gunia și Radu Liviu Ionescu (excepție face Victor Petrescu care nu a participat la puciul de la București), precum și consilierii municipali Costel Horghidan și Valentin Marin sunt pe cale de a-și pierde mandatele. Conform declarațiilor liderilor

PNDC, locul lor va fi luat de următorii candidați aflați pe listele partidului”.

Ion Coja revine la colaborarea cu PNDC în 2012, când anunță pe blogul personal: „Avem Partid!” (<http://www.ioncoja.ro/doctrina-nationalista/avem-partid/>). După eșecul candidaturii la alegerile prezidențiale din 2009, unde îi este respinsă candidatura deoarece prezentase liste invalide la biroul electoral central, Coja anunță formarea unei Liste Naționale care permite oricărui candidat să participe la alegeri din partea PNDC. Acestui apel îi răspund la alegerile locale Romeo Tarhon și Cezar Mihalache, redactorii revistei online Națiunea, unde Ion Coja fusese în trecut redactor șef, pe vremea când revista era deținută de Iosif Constantin Drăgan. Amândoi participă la alegeri pe listele PNDC în București, la sectoarele 4 (Mihalache, 217 voturi) și 6 (Tarhon, 387 voturi).

PNDC mai participă și al alegerile parlamentare, obținând cel mai mic scor, atât la Camera

Deputaților, cât și la Senat.

Noua Dreaptă și invitația lui Gigi Becali

Însă epopeea politică a Noii Drepte din 2004 - 2005 nu se sfârșește aici. În august 2005 Evenimentul Zilei publică un articol intitulat **Gigi Becali, legionarii și neonaziștii** care dezvăluie faptul că Gigi Becali, președintele Partidului Noua Generație a avut negocieri cu liderii Noua Dreaptă. Dezvăluirea se referea la o întâlnire avută de Becali cu liderii Noii Drepte, în care s-a discutat o posibilă colaborare politică între cele două grupări. Această dezvăluire a fost făcut de către consilierul lui Becali, **Dan Pavel**, care părăsește această poziție în 2007 datorită asocierii PNG - ND și a neînțelegerilor cu Gigi Becali: *„Apariția celor de la Noua Dreapta m-a făcut să mă îndepărtez politic de președintele PNG. Inițial nu am știut cine sunt, dar după ce au venit la Hotelul Marriott și am căutat pe internet, m-am îngrozit”.*

Este însă bizar cu Dan Pavel nu a sesizat prezența unui alt consilier al lui Gigi Becali de la acea vreme,

nimeni altul decât autointitulatul lider la Legiunii Arhanghelului Mihail, Șerban Suru.

Dan Pavel, un „sorosist” alături de Gigi Becali

Dan Pavel era în acea perioadă mâna dreaptă a lui Becali la PNG. Membru la PCR în 1982, devine revoluționar în 1989. Fondator al grupului civic Alternativa 2000 alături de Vosgian, Pleșu, Alina Mungiu Pippidi, Mihai Răzvan Ungureanu și Patapievici, a înființat Partidul Alternativa României în 1996. Devine consilier al lui Becali în 2004. În 2007 înființează firma de consultanță, DDHM Strategic Consulting Group, împreună cu Cosmin Dima, Bogdan Dima și Iulia Huiu.

Discuțiile dintre Becali și ND au fost inițiate de către același Ion Coja, care acum făcea parte din conducerea PNG. *„Susțin mișcarea nationalistă și i-am pus în legătura pe cei de la Noua Dreaptă cu Gigi Becali doar așa, să se cunoască”,* a declarat Ion Coja pentru EVZ. Ion Coja părăsește PNG după acest eveniment. Orice negociere între Gigi Becali și Noua Dreaptă ia sfârșit iar Becali, care nu făcea un secret din afinitățile sale legionare sau trecutul legionar al familiei sale, începe să marginalizeze membri de partid naționaliști.

Până în prezent, Ion Coja a făcut parte, sau a fost asociat cu următoarele partide:

- Până în 1989: PCR
- Din 1990: Uniunea Vatra Românească: prim vice președinte/președinte filiala București/PUNR
- 1992 - 1995: Mișcarea Pentru România, cu Marian Munteanu.
- 1995 - 1996: PDAR. Ion Coja a fost ales prim vicepreședinte al PDAR în anul 1995 (16 oct 1992 - 21 nov 1996) și desemnat candidat al PDAR pentru alegerile prezidențiale din 1996.
- 1996: candidat la președinție din parte PDAR/se retrage/PDAR fuzionează cu PNR
- 1998: Partidul Dreapta Românească. Ion Coja

devine lider național al partidului

— 2000: propus la candidatura pentru Președinte de conducerea Partidului Pentru Patrie. Ion Gavrilă Ogoranu se opune și Ion Coja NU are sprijinul necesar pentru a strânge 100.000 de semnături de susținere.

— 2004 – candidat primăria București, PNDC

— 2005 – PNG (conducere)

— 2009: tentativă de candidatură independentă la Președinție, susținut de Noua Dreaptă.

— 2012: Avem Partid! (20.01.2012) Coja revine în PNDC

— 2012, septembrie: președinte de onoare Partidul Popular și al Protecției Sociale – P.P.P.S.

Noua Dreaptă nu a mai activat electoral din 2004 până în prezent. În anul 2007 încep primele discuții legate de formarea unui partid propriu, intitulat Partidul Naționalist. După doi ani de strâns semnături, înființarea partidului este respinsă definitiv în 2012 după ce o parte din membri fondatori, avocatul Mihai Rapcea și Viorel Ene, și-au retras susținerea.

Partea I - Partea XI, Articole scrise de George Bara, Napoca News

Mlaștina deznădejdi - Episodul MIHAI RAPCEA

Mihai Rapcea, avocatul ale cărui discursuri le savuram ori de câte ori aveam ocazia. Nu mă leg de trecutul lui pe care și-l asumă (și nu e vreun secret), mai recente sale activități legate de chestii care pot fi găsite de mulți, ușor deplasate. La fel ca mulți membri, i-am cerut sfaturi ce țin de profesia sa, în momentul în care am avut probleme din pricina unui client mai hoțoman. Mi-a răspuns prompt, m-a sfătuit bine. Nimeni nu-i contestă calitățile alese ce le exercită în domeniul juridic. Nu mă voi folosi de atacuri la persoană, așa cum Mihai o face cu Tudor. Discutăm doctrinar, dacă aici este problema renunțării lui la vis. Restul sunt copilării și orgolii personale care nu fac cinste. I-am recunoscut calitățile mai

sus, nu vreau să atac mișelește, repet, nu vreau să atac la persoană, nu vreau să găsească acest text ca atac personal.

Doctrina Partidului Naționalist

Dreapta românească este scăldată în noroiul porcesc aka piscina clasei politice. Dreapta românească este terfelită în ultimul hal. Vedem cum apare un nou partiduleț tras la indigo și ușor stilizat după modelul Noii Drepte, după modelul Partidului Naționalist: Noua Republică. O încercare foarte probabilă a PDL-ului de a-și asigura continuitatea politică. Antena 3 și formațiunea simpatizată, USL, râde în nas drepteii, îi aplaudă eșecul. Da, eșecul, pentru că nu a fost o dreaptă autentică, asta o știm noi, 99% a populației crede că asta e dreapta. Orice este de dreapta în momentul de față, va fi catalogat drept paravanul PDL. Singura cale de dreapta este extrema dreaptă, cale pe care, sincer, o evit. Naționalismul este o muchie cu niște extreme egale cu o sinuciderea mediatică de care ar fi invidios și Năstase.

Și apropo de discursurile savuroase ținute de Mihai (și cu ocazia asta o să se convingă de faptul că nu mănânc borș de prune verzi, chiar mi s-au părut bune drept urmare am și reținut idei), o să citez din cuvântarea sa ținută la Târgu Mureș, 1 decembrie 2010: „Riscăm să naștem un copil mort”. Mihai se referea la înființarea PN. Avea dreptate. Riscăm să naștem un copil mort, dacă facem un partid de dreapta care va fi clar catalogat drept unealta lui Băsescu. De ce să nu scriem istorie politică și să înființăm o nouă axă doctrinară, de jos în sus, de această dată. „Nu vă potriviți chipului veacului acestuia ci să vă prefaceți prin înnoirea minții voastre” Pavel, (Romani 12: 2) – să ocolim mocirla politică actuală și să facem ceva nou. Ceva diferit. Doctrina pentru mine nu este pe hârtie cât este în oameni. Omul face doctrina, omul dă doctrinei echilibru sau extremă. M-am plictisit de eticheta de extremist de dreapta. Când presa va dori să ne bage la loc în balta anonimilor ne va da o lovitură în creștet cu eticheta de extremiști de dreapta. Și după asta suntem liberi să facem

spume în colțul gurii ca un „naționalist” deja pe scena politică, sub tavanul pe care ne chinuim să-l spargem acum.

Greșeala mișcărilor naționaliste actuale, de dreapta este una singură: lipsa elementelor noi. Batem opinca pe aceleași chestii pe care scumpii noștri politicieni le strică la o cafeluță dimineța: vezi PDL și dreapta, culoarea verde etc. Cum puterea înseamnă presă, iar noi nu avem putere și nu vrem să deținem o astfel de putere, nu vom putea convinge oamenii că noi suntem dreapta veritabilă. Nu e timp pentru așa ceva. Dacă ceva trebuie făcut (și trebuie), trebuie făcut astăzi. În timp ce noi ne chinuim să vorbim lumii de dreapta veritabilă, băieții la costum ne fac la buzunare. Și tot ei au grijă ca oamenii să fie îndobitociți încă 60 de ani despre ce înseamnă dreapta.

Problema nu este doctrinară cât este de procedurală. Dacă ne vom avânta cu o dreaptă veritabilă, clasică, cea practică până acum, da Mihai, „naștem un copil mort”. Mediul politic trebuie înnoit.

Și în timp ce noi ne dăm cu ciocanul unul altuia în cap, băieții râd și fură spre neputința noastră. Și alți băieți se bucură acum Mihai, că a mai debarcat cineva. Și te contactează primitori, aprobativi, îți alimentează ura, și îți oferă un loc în trenul care stă pe loc din cauza blocajelor doctrinare și „procedurale” de care vorbeam mai sus. Nu mai este 1939. Este 2012. Nu mai avem pistoale. Avem internet. Se trage din televizor astăzi. Cu gloanțe pe care puțini le văd, dar toți le primesc. Naționalismul, legionarismul, dreapta curată și verde trebuie să se adapteze. Despre asta este și vorba. Verdele mișcării este despre înnoire. Este despre nou.

Este despre ALTCEVA. Trebuie să avem CURAJUL să trecem de la comemorări la fapte. Martirii noștri nu se vor încălzi la lumânările noastre aprinse la comemorări fastuoase. Trebuie să mergem mai departe. Trebuie să mergem cu o lumânare acolo când vom fi recomandați de niște fapte. Să păstrăm moralul, să adaptăm lupta. Știi când am aflat asta? Când legionarul Petru Baciuc a fost

nevoit să ne aștepte la monument pentru că noi veneam fastuos și întârziat cu coroane și flori alese. Îmi venea să intru în pământ. Despre asta este vorba. Există deja un partid așa cum tu ți-l dorești – Totul pentru Țară. Ce te face să crezi că-i vom depăși? I-am depăși poate, suntem mai mulți. Am avea la Brașov 0,02%.

Facem un partid pentru că vrem altceva. Altfel intram cu toții în Tpi și făceam 0,03% la Brașov. Vrem să facem treabă. Vrem să venim cu un altfel de mesaj. Cunosco foarte bine lumea politică și îți spun sincer, că am fi total pe lângă. Hai să terminăm cu bocancii și să învățăm să purtăm un pantof și o cravată. Să fim acolo unde trebuie să fim. Lumina noastră, vocea noastră are multă putere. Dar din hăul în care aflăm nu o aude nimeni. O voce puternică trebuie să fie și auzită. Altfel, în zadar are putere și curățenie.

L-am iertat pe Mihai Rapcea și îi iert înainte orice derapaj din gama celor pe care le-a promis. E creștinește, așa simt. Dar nu mai putem fi prieteni. E lucru mecanic, fizică socială. Nu sunt unul din cei care l-ar fi sunat pe furiș să-i dea dreptate. Trei chestii care-mi permit să-l privesc în ochi la orice oră pofteste. Despre Ene Viorel, cosemnatarul derapajului – nu am ce să scriu din două motive: nu am schimbat între noi două vorbe vreodată și a candidat la localele din 10 iunie pe listele PNȚCD – lucru care mă determină să nu fac ceva în legătură cu primul motiv.

Împiedică înființarea Partidului Naționalist. Poți dizolva mâine Noua Dreaptă. E ca și cum am primi o amendă pentru bem un pahar de șampanie în fața primăriei, de anul nou. Se poate, dar acel polițist o poate face numai din răutate. Știu că nu ești suficient de naiv să crezi că acțiunile tale de destabilizare vor desființa o idee. Demontezi o entitate juridică, e domeniul tău. Dar nu demontezi o idee. Nu demontezi un grup. Nu demontezi cursul unui râu ce are deja o albie. Îi pui un baraj temporar care va fi inevitabil spart de un izvor pornit limpede din muntele numit dorință, numit ambiția de a

reuși. Apa macină și piatra. Poți amâna dar nu poți distruge. Știi și tu asta.

Ion Negoiaș, Napoca News

Răzvan Codrescu: „Dreapta autentică poate fi reconstruită numai după evaluarea și asumarea legionarismului”.

În toamna aceasta s-au împlinit 113 ani de la nașterea (13 septembrie) și 74 de ani de la moartea (30 noiembrie) lui Corneliu Zelea Codreanu, fondatorul și liderul Mișcării Legionare / „Legiunea Arhanghelul Mihail” (care a avut partidele „Garda de Fier” și „Totul Pentru Țară”). Distanța în timp nu a domolit patimile, ci parcă, dimpotrivă, le-a atârșat. Despre Corneliu Codreanu, ca și despre mișcarea sa, se vorbește numai în termeni excesivi, fie de adulație, fie de contestare.

La atâta vreme după dispariția fizică a fondatorului Legiunii și de la scoaterea organizației din viața politică (ianuarie 1941) și în ciuda faptului că renașterea Mișcării după 1989 (atât sub forma ei civică și culturală, paideică, precum și sub aceea de partid politic) a eșuat – grupările care se revendică de la ideologia legionară și care își asumă continuitatea fiind insignifiante sub raportul impactului în societate –, legionarismul este folosit în continuare, cu succes, ca sperietoare a opiniei publice și ca mijloc de marginalizare a persoanelor publice. Cel mai recent, eticheta de „legionar” fost întrebuințată, cu scopul de a-i compromite și/sau intimida, în cazul unor tineri politicieni din Alianța România Dreaptă (PDL & Co): Mihail Neamțu (lider al Partidului „Noua Republică”) și Adrian Papahagi (vicepreședinte al Fundației Creștin-Democrate). Cei doi, aflați în campanie electorală pentru câte un loc de deputat, au reacționat exact cum se așteptau acuzatorii (politicieni ai USL, jurnaliști – între care, printre cei mai virulenți s-a găsit Andrei Bădin, de la B1 TV, ins apropiat al unor personalități legionare din exil, care, cât au avut bani și zile, l-au tratat cu maximă boierie – și bloggeri de stânga, dar și „monitori” evrei), cum le cere „corectitudinea politică” și cum probabil și simt. Dar cred

că fără mare folos, căci cei care îi acuzau știau că mint, iar mulțimea nu va fi convinsă de o dezmințire.

Ei au negat că ar avea vreo simpatie pentru Mișcarea Legionară și s-au grăbit să se delimiteze, acuzând la rândul lor, Legiunea.

Mihail Neamțu, cel mai atacat (inclusiv de M.R. Ungureanu, aliatul său), a scris un text justificativ, în care susține: „Legionarismul a fost o aberație politică, combinând extremismul naționalist, recursul la crimă și cultul morților”.

Observ în treacăt enormitatea de a transforma cultul morților, atât de prezent în credința creștină, într-o fărâdelege. Și reiau aici numai un pasaj dintr-un mai lung răspuns pe care l-am postat pe pagina de Facebook a lui Mihail Neamțu: „Mișcarea Legionară nu a fost o organizație criminală, iar dacă unii legionari au comis păcatul uciderii, au plătit și ei și încă două generații de legionari după ei. Ca să fim cinstiți, au fost singurii care și-au asumat faptele și și-au răscumpărat vina prin suferință și moarte. Liberalii, țărăniștii și guvernul Antonescu n-au fost condamnați de istorie și n-au plătit pentru miile de români (legionari, dar și neafiliați politic) pe care i-au închis pe nedrept și pentru sutele de români (legionari, dar nu numai) pe care i-au ucis fără judecată. De ce, așa stând lucrurile, PNL și PNL trec drept partide onorabile, iar ML este taxată drept «aberație politică»? E adevărat că legionarii și-a făcut dreptate singuri (și nu trebuia), omorându-i pe Gh. Duca și pe Armand Călinescu, dar numai după ce aceștia au închis și ucis nenumărați legionari nevinovați (inclusiv pe fondatorul și liderul ML, C.Z. Codreanu), utilizând aparatul de represiune al statului. Judecând, prin prisma documentelor, istoria interbelică, vom vedea că Mișcarea Legionară, dacă nu e mai bună, nu e deloc mai rea decât celelalte formațiuni politice ale epocii”.

De asemenea, Adrian Papahagi a lansat în mediul virtual declarația: „Mărturisesc din nou că n-am avut niciodată vreo simpatie pentru legionarism. Amestecul

bizar de mesianism, voluntarism social, tradiționalism progresist și militarism, și mai ales dimensiunea sa masificatoare mi-au fost mereu suspecte. Ca să nu mai vorbim de crime!”

Mă tem că, descriindu-i astfel pe legionari, Papahagi ar putea fi acuzat de antisemitism, pentru că în sionism prea se îmbină mesianismul, voluntarismul social, tradiționalismul progresist și militarismul.

Ne-am putea întreba de ce au fost acuzați de legionarism tocmai doi oameni care sunt așa de fermi contra legionarismului. Dar e numai un punct de la care poate porni o discuție, pe care s-ar cuveni s-o avem, despre trecutul nostru istoric apropiat și deopotrivă despre onestitatea dezbaterilor cultural-politice de la noi în legătură cu acest trecut. Facem un prim pas în acest sens cu dialogul de mai jos, dintre mine și dl Răzvan Codrescu – unul dintre cei mai avizați cercetători ai fenomenului legionar. Interviuul a avut loc mai demult, căci nu de azi, de ieri sunt problemele la care încearcă să răspundă, și intenționez să-l public în numărul 113 (pe septembrie 2012) al revistei ROST, care însă n-a mai apărut. Așa încât își găsește aici locul într-un context la fel de potrivit acum pe cât ar fi fost și în septembrie.

„DESPRE CODREANU SE VORBEȘTE, PRO SAU CONTRA, ADESEORI ANAPODA” Claudiu Târziu: Observăm că orice referire cu un dram de obiectivitate la Corneliu Codreanu sau legionarism te face dintr-odată suspect. De pildă, Ion Cristoiu a fost acuzat de simpatii legionare pentru că i-a recunoscut „Căpitanului” charisma și bunele intenții. Iar realizatoarea de televiziune Eugenia Vodă a primit aceeași etichetă doar pentru că i-a permis lui Ion Cristoiu să facă acele afirmații în emisiunea ei. Pe de altă parte, simpatizanții se raportează necritic la Mișcare și la fondatorul ei. De ce credeți că se întâmplă așa? Și totodată de ce-am mai vorbi astăzi despre Codreanu și despre legionarism?

Răzvan Codrescu: Nu numai faptul că a reușit să mobilizeze până la jertfelnicie elita unei generații

(studenți, intelectuali, preoți, aristocrați etc.), dar și faptul acesta de a fi adulat sau contestat cu patimă după atâția ani, și după ce s-au făcut toate eforturile pentru a i se diminua creditul și a i se șterge urmele, arată importanța personajului, care, indiferent de cum ar fi judecat, nu a fost unul de mâna a doua. Îndărătnicia aceasta de a rămâne viu/prezent și după trei sferturi de veac, după ce a fost hăituit, asasinat, îngropat la opt metri sub pământ și denigrat ca niciun alt personaj al istoriei noastre, împreună cu toată mișcarea pe care a generat-o, mai arată și că legionarismul a picat pe niște probleme vitale și încă nerezolvate ale existenței și destinului nostru ca neam, atât în ordinea seculară, purtătoare de sabie, cât și în ordinea spirituală, purtătoare de cruce. S-ar putea spune că, cel puțin în lumea românească, personajul este încă prea fierbinte și chestiunile legate de el prea arzătoare pentru a admite tratamentul „la rece”. De aceea, mai „obiectivi” și mai „măsurați” au reușit să fie adeseori, atât în privința lui Codreanu, cât și a „fenomenului legionar” în genere, cercetătorii sau observatorii străini. (Și, în paranteză fie spus, nicio altă mișcare, politică sau spirituală, din viața publică românească, mai veche sau mai nouă, nu a mai atras în asemenea măsură atenția străinătății; bibliografia străină a legionarismului – consemnată doar parțial în amplul dosar bibliografic din cartea mea în căutarea Legiunii pierdute – este uriașă și extrem de diversă, din epocă și până în vremea din urmă – să zicem, de la articolele lui Julius Evola de la sfârșitul anilor '30 și până la ultima sinteză străină de care am eu cunoștință, apărută în 2010, în Franța: Michel Bertrand, Codreanu et la Garde de Fer. Histoire d'une tragédie: 1920 – 1945.) Mă întrebați „de ce am mai vorbi despre Codreanu”? Păi, dacă așa stau lucrurile, s-ar putea spune mai degrabă că dacă nu s-ar mai găsi nimeni să vorbească, atunci „pietrele ar striga”. Ce-i drept, se întâmplă că despre Codreanu se vorbește, pro sau contra, adeseorianapoda: fie din lipsă de informare corectă, fie din partizanat ideologic și propagandistic. E și multă

ignoranță, și multă naivitate, dar și multă rea-credință sau necinste sufletească. Aș putea spune că există un regim moștenit al mistificărilor manipulatorii, cărora le cad pradă nu numai ageamii și jurnaliștii de mâna a doua, dar și o anumită istoriografie ideologizată. Am mai spus-o: propaganda antinațională și anticreștină constituie probabil singura formă de continuitate din viața publică românească a ultimelor șapte-opt decenii, iar din acest punct de vedere între regimul democratic (antebelic sau post decembrist) și regimul comunist nu există nicio deosebire semnificativă. România contemporană s-a mișcat constant (cu excepția anilor tulburi ai războiului) în cercul vicios al stângii, în care nicio îndreptare nu este cu putință. Legionarii – care tocmai de aceea au deranjat și deranjează atât de mult establishmentul, direct sau indirect – încercaseră să rupă acest cerc, în contextul efemer al unei Europe de dreapta; tentativa lor a eșuat în mod tragic, dar amintirea fermității lor continuă să tulbure „liniștea” oamenilor de stânga, care au dus – și continuă să ducă – țara la ruină. Spaima de legionarism reprezintă, în adânc, spaima politicianismului de propriile lui păcate, pe care le-ar putea plăti cândva, la o dreaptă judecată a Istoriei.

Una peste alta, a fost impusă cu consecvență o adevărată dogmă ideologică, fundamentată pe mitul propagandistic al „sălbăticiei” legionare. Este, într-un fel, povestea cu hoțul care strigă: „Prindeți hoțul!”... Legionarismul a devenit astfel imaginea publică a tuturor relelor de ieri și de azi („sperietoarea” fiind folosită până la saturație și după 22 decembrie 1989), iar Corneliu Codreanu, ca șef al Mișcării, e considerat de regulă drept „capul răutăților”. Ei bine, atât de mult au fost repetate aceste lucruri, atâta cerneală s-a vărsat și atâta patimă a fost investită în această denigrare concertată, încât pentru anumite minți comode problema e ca și clasată!

Când se rostește numele lui Codreanu sau al Mișcării Legionare, multora li se pare că știu totul dinainte.

Din păcate, nici „apologeții” legionarismului n-au

știut să păstreze o măsură și să răspundă realist provocărilor actualității, tinzând spre cealaltă extremă, a adulației ditirambice a figurii lui Codreanu și a idealizării necritice a unui fenomen complex, în care virtuțile n-au exclus păcatele, așa cum nici păcatele n-au exclus virtuțile. Rămâne de ales, în continuare, grâul de neghină. Cu neghina știm ce e de făcut („se alege și se arde în foc”); rămâne de văzut ce și cât vom mai fi în stare să facem cu partea de grâu curat. Nu în perspectiva reînvierii Legiunii, care e curată utopie, ci în aceea a reconstrucției din mers – și în pas cu vremea – a unei noi drepte creștine românești, care nu se poate reduce la experiențele trecutului, dar nici nu se poate dispensa de ele, dacă se vrea una cu rădăcini și cu repere, iar nu o simplă butaforie de uz conjunctural.

Prin urmare (și îmi cer scuze dacă repet lucruri pe care le-am tot spus în diferite contexte), ne mișcăm, cu Codreanu și cu legionarismul, între o „legendă neagră” de uz popular, cultivată de toate fronturile stângii și radicalizată obsesiv în mediile evreiești, și o „legendă aurită”, perpetuată de foștii membri sau simpatizanți ai Mișcării și având o circulație mai restrânsă, în medii nu întotdeauna prea elevate. Între aceste două legende se află suspendat, deocamdată, adevărul istoric, față de care rămânem datori, cu tot ce implică el ca lecție pentru prezent și viitor.

„PRIN DIABOLIZAREA LUI CORNELIU CODREANU ESTE DIABOLIZATĂ DREAPTA”.

Claudiu Târziu: Cum se desprinde portretul psihologic al „Căpitanului” din tot ce ați citit deși despre el și din mărturiile pe care le-ați ascultat de la cei care l-au cunoscut?

Răzvan Codrescu: Când ai citit mult deși despre Codreanu, și când ai ascultat mărturiile a zeci sau sute de oameni (și ce oameni!) care l-au cunoscut, și cărora le-a marcat nu numai tinerețea, ci întreaga viață, pățești ca Ion Cristoiu: nu poți să nu fii indignat de etichetele curente care i se pun și, chiar fără să ai aderență la toate ideile sau actele lui, te simți obligat moral să-i ții partea și să încerci

explicații pe care nu știi cât sunt oamenii de azi pregătiți sau dispuși să le asculte, mai ales într-un cadru public atât de expus suspiciunilor și răstălmăcirilor și atât de obsedat de nu călca anumite conveniențe ideologice. Dar, cu tot riscul de a-ți strica „imaginea”, nu poți, dacă ai și numai un rest de onestitate, să accepți convenția mincinoasă sau să te prefaci evaziv ori nepăsător. În emisiunea d-nei Eugenia Vodă, și în tot scandalul care a urmat, Ion Cristoiu n-a vorbit ca un legionar, ci pur și simplu ca un om în cunoștință de cauză, în timp ce majoritatea covârșitoare a criticilor săi ofuscați s-au aflat vorbind fără să aibă habar (sau având interesul impur de a se preface că n-au habar), pe bază de „urechisme” sau de lecturi superficiale și la mâna a doua, mobilizați de exigențe ideologice, iar nicidecum de scrupulul față de adevăr, mai ales că adevărul se întâmplă să fie extrem de incomod, contrazicând nu doar niște poziții punctuale, ci un întreg mod de gândire indus prin educație și autoreglaj oportunist. Dacă accepți că un Codreanu n-a fost chiar atât de rău cum se crede, atunci înseamnă că nici legionarismul n-a fost chiar atât de rău, nici naționalismul creștin, nici dreapta tradițională... Se clatină, mai mult sau mai puțin conștient, o întreagă Weltanschauung, o întreagă așezare comodă într-un stângism călduț, într-o „civilizație” a lașităților standardizate, dar profitabile, cu care ne trecem viața prin democrație așa cum ne-am trecut-o și prin comunism. De aceea, despre aceste lucruri omul „cuminte” preferă fie să colporteze ce se spune oarecum „oficial”, fie să nu vorbească deloc. Dacă vorbești, oricând se poate interpreta, pot apărea complicații, poți produce iritare. Mai bine minciuna asumată sau tăcerea preventivă. Mai ales că de adevăr, știi din experiență, nu se mai sinchisește aproape nimeni (sau numai niște „exaltați” cu care nu ți-ar plăcea să fii asimilat)

Codreanu a fost, așa cum rezultă din autenticele documente și mărturii, un om fundamental cinstit, un bun român și cineva care s-a străduit toată viața să fie și un bun creștin. Era în personalitatea lui o dimensiune cazonă

și o dimensiune mistică (mai ortodoxă în fond decât în formă, de unde impresia unora de „catolicism” sau de „păgânism”). Rectitudinea lui se mișca – poate imperfect, dar sigur sincer – între modelul cavalerului (eroului) și modelul sfântului (martirului). Două modele care se întâlnesc în idealul slujirii jertfelnice.

Și – aspect esențial – e desigur la el un traseu al devenirii, adesea ignorat. A fost un om care a străbătut, nu fără poticniri, o cale de limpezire a atitudinilor într-un sens creștin, având realismul și onestitatea de a recunoaște că „există o mare deosebire între linia pe care mergem noi și linia Bisericii Creștine. Linia Bisericii este cu mii de metri deasupra noastră. Ea atinge perfecția și sublimul. Nu putem coborî această linie pentru a explica faptele noastre. Noi, prin acțiunea noastră, prin toate faptele și gândurile noastre, tindem către această linie, ne ridicăm spre ea, atât cât ne permite greutatea păcatelor cărnii și condamnarea la care am fost sortiți prin păcatul originar. Rămâne de văzut cât am putut fiecare, prin eforturile noastre pământești, a ne înălța către această linie” (în Pentru legionari). Sau în altă parte, sintetizând: „Recunoaștem că suntem păcătoși: aceasta este atitudinea legionară față de Biserică”.

(fragment de scrisoare, în Circulări și manifeste). Rabinului David Șafran, în convorbirea de la Casa Verde, din 1937, îi spune, în același sens: „Eu nu vreau să provoc ură sau răbufnire. Mi-e sufletul curat. Nu știu dacă toți legionarii gândesc ca mine. Dacă un evreu a fost lovit, rănit sau jignit pe plan moral, iartă-i pe răufăcători! Nu-s nici ei decât oameni. Nu pe omul superior încercăm noi să-l șlefuiim, ci pe omul om”. De altfel, în Pentru legionari, definind Legiunea, prin temeiurile ei, ca pe „o școală” spirituală, afirmase: „De aceea, piatra unghiulară de la care pornește Legiunea este omul, nu programul politic. Reforma omului, nu reforma programelor politice. «Legiunea Arhanghelul Mihail» va fi, prin urmare, mai mult o școală și o oaste decât un partid politic... Din această școală legionară va trebui să iasă un om nou, un

om cu calități de erou". Întărea astfel ceea ce spusese în Cărticica șefului de cuib (îndreptarul meticolos al vieții legionare, de un maximalism de tip franciscan și de un rigorism de tip cazon, amândouă insuportabile din perspectiva „omului recent”): „Mișcarea legionară, înainte de a fi o mișcare politică. este o școală spirituală, în care dacă va intra un om, la celălalt capăt va trebui să iasă un erou”. În sensul acesta o definea, retrospectiv, și Mircea Eliade (în Memorii, I), numind-o chiar „sectă mistică” (din care el însuși făcuse parte, cu vervă mărturisitoare, spre sfârșitul anilor '30).

E de spus că înainte de a impune altora asemenea exigențe Codreanu a experimentat el însuși traseul sinuos al unei deveniri „înnoitoare” (în sensul creștin al „dezbrăcării” treptate de „omul cel vechi”, al unei spiritualizări prin rugăciune, meditație și asceză). E o diferență considerabilă (pe care numai cineva rău-voitor o poate contesta) între tânărul exaltat din perioada luptelor studentești de la începutul anilor '20 și liderul grav și măsurat al ultimilor ani: cel cu care se întreținuse rabinul Șafran sau pe care venise să-l viziteze la București un Julius Evola; cel cu care Iuliu Maniu, Gh. I. Brătianu, C. Argetoianu și. Partidul Evreiesc nu ezitaseră să încheie, în 1937, un important pact politic și despre care un Nae Ionescu putuse afirma: „Minunea pe care a făcut-o Corneliu Codreanu e așa de mare încât de-acum îl depășește și pe el”; în fine, cel care a făcut repetate apeluri la non-violență (unii au vorbit de „modelul Gandhi”) și de la care ne-au rămas însemnările de la Jilava (1938), pe care nu mă sfiesc să le definesc ca pe unul dintre cele mai importante documente de gândire creștină laică din secolul XX (dar câți le-au citit?).

Ceea ce spun eu aici încercase să spună și Codreanu însuși în procesul din mai 1938 (când, în lipsa probelor concrete „la zi”, acuzatorii ajunseseră să-i invoce radicalismele primei tinereți): „Gândiți-vă, eram de 20 - 22 de ani, eram va să zică un copil și, în mentalitatea noastră de copii de pe vremea aceea, așa am văzut noi lucrurile.

Dar de când omul începe să trăiască și până când își termină viața, trece timp, se adună înțelepciunea. La început omul judecă într-un fel, i se pare că-i grozav. Sunt trepte de acestea de dezvoltare ale minții omenești și acțiuni pe care după douăzeci de ani le vezi altfel. Poate acum 20 de ani aș fi făcut un alfabet secret, tocmai pentru că era o anumită vârstă care te împinge să judeci lucrurile așa cum le-am judecat și eu pe vremea aceea. Dar de atunci și până acum este o distanță mare în timp. Se vede în atitudinea mea, care este aproape contrarie atitudinii inițiale pe care am avut-o împreună cu toți băieții noștri. Este contrarie, din cauza vârstei. Dar nu poate cineva să fie urmărit permanent în viața sa pentru că în copilăria lui, când era visător, i se părea că ar putea să se lupte cu toată Europa. Nu cred acest lucru”.

A fost, de altfel, drumul străbătut, firesc și lucid, și de alți întemeietori ai Legiunii. O realitate vie (fie un om, fie o mișcare) nu poate fi judecată reduționist, printr-un stadiu sau printr-un act izolat al devenirii ei. Din păcate, pe un Codreanu și pe un Moța nu toți i-au înțeles adecvat; și nu este vorba aici de adversari (care n-au putut sau n-au vrut s-o facă), ci chiar de o parte a propriilor „camarazi”. Aceștia i-au urmat, mai mult sau mai puțin conștient, cu precădere pe foștii „tineri furioși”, pătrunzându-se prea puțin (sau prea superficial) de „misticismul jertfelnic” al maturității lor (consfințit nu doar cu vorbe, ci cu propriul sânge). Opera lui Codreanu a fost înțeleasă prea puțin în latura ei spirituală (care o deosebea esențial de fascisme occidentale, și mai ales de nazism); ispita politicului (în contextul favorizant al unei Europe de dreapta) s-a dovedit mai puternică (și, până la urmă, mai omenească), anticipând devierile reprobabile de mai târziu. Horia Sima însuși a fost exponentul acestei categorii (oricât ar fi de neplăcut pentru anumiți supraviețuitori ai Mișcării, astăzi nu putem să nu tragem o linie de demarcație în istoria legionară între ceea ce unii au numit „codrenism” și „simism”, noțiuni poate relative, dar care acoperă, principal, nu doar o realitate cronologică, ci și una

tipologică). Mișcarea Legionară a trăit mai tot timpul această tensiune între „secular” și „spiritual”, care face parte din tragedia ei internă. Și cert este că la tragedia generică a legionarismului se adaugă – încă mai mișcătoare poate, prin statura și complexitatea personajului – tragedia neînțeleșului și nedreptății lui Corneliu Codreanu, acest om cu elanuri de sfânt și cu renume de bandit...

Claudiu Târziu: Dacă ar fi să restrângem în câteva fraze gândirea lui Codreanu, ce am putea învăța?

Răzvan Codrescu: E greu de făcut o asemenea sinteză ad-hoc, mai ales în spațiul și condițiile unui interviu. Forțez, totuși, o aproximație. Viața istorică nu e nimic fără memorie și transcendență. Dumnezeu și morții sunt prezențe vii, care onorează și obligă. În ordinea firească, destinul insului este solidar cu destinul neamului, iar totul capătă sens în perspectiva învierii. Există o linie a neamului care merge, în cazul neamurilor creștine, în tandem cu linia Bisericii, dar fără să se confunde cu ea. Românii au datoria sfântă să-și păzească credința și identitatea, nu pentru a-i umbri pe alții, ci pentru a se promova cinstit și plenar pe ei înșiși. Iar pentru a împlini idealul național, nicio jertfă nu e prea mare. Legionarul, care ambiționează și trebuie să se străduiască să fie o combinație actuală de erou și sfânt, nu se va lăsa cumpărat și va sta mereu gata de moarte. Onoarea trebuie să fie normă de existențănu din orgoliu, ci din principialitate. Decât să triumfi printr-o infamie, mai bine să cazi răpus pe drumul onoarei. Politicianismul și comunismul sunt principalii adversari ai acestor aspirații istorice și existențiale. Evreii sunt primejdioși întrucât fac jocul acestor adversari curenți, contribuind, pe față sau pe ascuns, la disoluția morală și națională. Încurajând stânga și comunismul, ei se pun singuri de-a curmezișul dreptei, care înseamnă naționalism constructiv și spiritualism creștin, angajare morală și comunitară sub semnul crucii lui Hristos. Dar mult mai periculoși și mai culpabili decât evreii sunt creștinii care trădează cauza neamului și

desconsideră locul Bisericii în veac. Marea problemă a istoriei românești, mai vechi sau mai noi, este trădarea. Născut sub semnul Arhanghelului Mihail – arhistrategul cu sabie de foc al legiunilor cerești, pedepsitorul lui Lucifer și restauratorul dreptății divine –, legionarismul se vrea pariu primenitor cu istoria și împăcare a neamului românesc cu Dumnezeu și cu sine însuși. Legionarismul nu pune pe primul plan nici statul (ca fascismul italian), nici rasa (ca fascismul german), ci desăvârșirea sufletească a insului și a neamului. Triumful lui, prin urmare, nu poate fi doar o afacere politică și nu poate veni prin lovitură de stat, ci numai prin procesul de lămurire și perfecționare lăuntrică. De aceea, pe primul plan este omul, nu programul politic. O idee politică, oricât de mare și de nobilă, nu înseamnă nimic dacă nu ai oameni pe măsura ei, care să și-o asume și s-o pună în lucrare. De aceea pedagogia națională e marea urgență căreia trebuie să-i răspundă noua generație, mai ales prin elitele ei. Neamul românesc este provocat la un mare proces de învrednicire – întâi în fața lui Dumnezeu, apoi în fața oamenilor. Cel puțin până la „marea biruință”, prioritare sunt – trebuie să fie – datoriile, nu drepturile, jertfelnicia, nu comoditatea călduță a traiului larvar. Iar liderul politic trebuie să aibă în vedere nu doar nevoile materiale și destinul imediat al celor pe care-i conduce, ci totodată (de nu cu precădere) nevoile lor sufletești și destinul lor veșnic (aspirația creștinească spre mântuire). Cam așa gândea și simțea Codreanu, mișcându-se indefinit între realism și idealism, cu năzuințe cărora nu le-a lipsit nici sinceritatea, nici sublimul, dar care până la urmă au fost înghițite de limitele – generale, dar și autohtone – ale umanului.

„UN CODREANU NU SE NAȘTE ÎN FIECARE GENERAȚIE, BA POATE NICI ÎN FIECARE SECOL”.

Claudiu Târziu: Ce credeți că a contat mai mult în puterea sa de atracție exercitată asupra maselor, ceea ce spunea/ gândea, felul în care o spunea, pedagogia sa, justetea cauzei sale sau pur și simplu ceva inefabil, pe care îndeobște îl numim charismă?

Răzvan Codrescu: Că a fost un harismatic o recunosc de regulă, fie și numai cu jumătate de gură, chiar și adversarii lui ireductibili, români sau neromâni. Dar ce mai înseamnă „harisma” într-o lume desacralizată? Ea pare receptată îndeobște ca expresie simptomatică a unei stări patologice, puse în legătură mai degrabă cu fascinația diabolică decât cu harul divin... Nu știu să explic „mistic” ceea ce unii au numit „miracolul” Codreanu, dar, într-o abordare mai pozitivistă, cred că a contat enorm faptul că el întruchipa plenar ceea ce le cerea celorlalți. Și, desigur, că a pus degetul în principalele răni ale unei lumi românești care la vremea aceea nu-și pierduse încă de tot, cum pare să se întâmple astăzi, încrederea că poate fi mai mult decât este.

Claudiu Târziu: Poate să mai fie Codreanu un model de lider? Și: calitățile de lider din anii '30 se mai potrivesc în actualitate?

Răzvan Codrescu: Sigur că sunt diferențe uriașe de mentalitate și de context. Dacă am mai avea astăzi un lider potențial tăiat din stofa lui, am putea vedea în ce măsură paradigma mai încapă în sintagmă. Nu e însă cazul. Îmi place să cred, totuși, că un popor, fie el oricât de pervertit, atunci când se simte iubit cu adevărat de un lider al lui, nu neapărat perfect, dar nemincinos, hotărât și dispus la jertfirea de sine, nu se poate să nu rezoneze. Dar un Codreanu nu se naște în fiecare generație, ba mă tem că nici în fiecare secol. Iar poporul român mă tem că va continua să sufere acut, încă multă vreme de aici înainte, de faptul – conștientizat sau doar intuit – că nu este iubit cu adevărat de „aleșii” lui, care nu fac decât să-i folosească spinarea pentru a se cocoța acolo unde vocația lor nu i-ar îndreptăți niciodată...

Claudiu Târziu: De ce e cool pentru tânăra generație Che Guevara și Codreanu nu?

Răzvan Codrescu: Pentru că astăzi limba stângii e înțeleasă, pe când a dreptei nu. Dacă ești înveșmântat în roșu, nici măcar violența nu deranjează, ci devine aventură a eroismului umanitar. Dacă însă ești înveșmântat în verde,

nu numai violența ți-e imputată, dar și eventuala sfințenie. Este însă și o problemă de orizont cultural și mediatic. Nicio generație din istoria modernă n-a mai fost atât de incultă și de manipulată. Desigur, tinerii înșiși sunt cei mai puțin vinovați de deruta lor axiologică și morală: ei sunt în primul rând victimele unei lumi remodelate după chipul și asemănarea stângismului dizolvant.

„MAIMUȚĂREALA EPIGONICĂ NU POATE FI FORMULĂ DE SUPRAVIEȚUIRE SAU SOLUȚIE DE VIITOR”.

Claudiu Târziu: În pofida faptului că în Europa era un context favorabil, că în țară a avut o aderență semnificativă în mase, că a beneficiat de intrarea în rândurile sale sau de sprijinul din afară al unei pleiade de mari intelectuali, că a avut un lider puternic și charismatic, Mișcarea Legionară a eșuat. Cel puțin din punct de vedere politic. De ce? A greșit undeva Corneliu Codreanu când a structurat-o? A avut un „călcâi al lui Ahile” sau un defect originar, care i-a provocat distrugerea?

Răzvan Codrescu: Destinul Legiunii se confundă, în parte, cu destinul vitreg al întregii drepte europene. Nu zic că n-au fost și păcate de plătit, dar te întrebi când va veni vremea să-și plătească și stânga păcatele, încă și mai mari. Codreanu însă (și ce-a fost mai bun în Legiune odată cu el) aș zice că și-a plătit nu doar păcatele, ci și. virtuțile. Ceea ce vreau să spun este că mi se pare că a ridicat ștacheta prea sus. „Maximalismul” moral și comportamental de tip jertfelnic la care chema Codreanu (a se vedea mai ales Cărticica șefului de cuib) avea în sine ceva sublim-utopic, mai ales într-un secol atât de corupt. Au fost și unii care au reușit să-l întruchipeze, dar nu prea mulți și, în orice caz, nu destui, raportați la masele largi, care au asimilat mult mai lesne comunismul. Sigur că și atât cât a reușit rămâne impresionant. Cum să nu fii impresionat și serios pus pe gânduri când vezi că mai sunt și astăzi nonagenari (unii legionari efectivi, alții trecuți doar prin Frățiile de Cruce) care, după ce au asistat la decimarea Legiunii, au făcut ani grei de pușcărie și au suferit toată viața pentru crezul lor,

se sting mărturisindu-l transfigurați: abia prin ei ajungi să începi să înțelegi ce minune a săvârșit Codreanu în sânul unei generații, dar și să te îndoiești că astăzi așa ceva ar mai fi cu putință. Eu unul mă simt mereu dator să mărturisesc că oamenii cei mai de calitate din generația interbelică pe care am ajuns să-i cunosc (nu puțini) au avut, într-un fel sau altul, contact cu Legiunea sau cu Frățiile de Cruce. Dacă floarea acestei generații n-ar fi fost decimată în lagăre și închisori, fața României ar fi fost alta, credeți-mă!

Claudiu Târziu: Mai este posibilă azi ascensiunea politică a unei personalități asemănătoare cu aceea a lui Codreanu? Mentalitatea curentă ar mai îngădui-o? Mai este vremea marilor grupări încolonate în spatele unui lider? Contextul cultural-politic nu e cumva mai puțin permisiv? Dar nu cumva tot contextul, de data asta însă social-politic (cât se aseamănă acesta cu cel interbelic?) reclamă apariția unui astfel de lider? Nu cumva românii tânjesc după un conducător cu principii ferme, o orientare clară către Biserică și ne-am și care să aibă o personalitate de „mână de fier”?

Răzvan Codrescu: Codreanu este un gen de lider rar și greu de definit. Nu era un orator strălucit, nu era un om de condei, nu era o somitate intelectuală sau profesională, calitățile lui de om politic erau mai degrabă aproximative, dar avea o rectitudine și o îndrăzneală care cucureau, oferind încredințarea unei consistențe inanalizabile. Mi-e greu să-l transplantez în realitatea actuală – și tocmai de aceea am fost mereu mai degrabă circumpect, iritând teribilismele neolegionare (adeseori penibil epigonice), în privința posibilității de a mai reitera vreodată legionarismul ca atare. Sigur, și astăzi ne confruntăm acut cu o criză a autorității la toate nivelurile, cu criza morală, cu criza economică, cu excesele politicianismului, dar totuși coordonatele sunt cu totul altele, ca să nu mai vorbesc de orizontul de așteptare... E altă sensibilitate publică, alt material uman (tot mai inconsistent), alt context intern și internațional. Mentalitate, limbaj,

structură socială, raporturi de forțe - toate sunt altele. Nu mai există marele context european de dreapta. Nu mai există - după o jumătate de secol de comunism - nici „poporul” și nici „elitele” de altă dată. Și nu mai există - last but not least - „harisma” vreunui „Căpitan”... În mod firesc, lumea e mult mai circumspectă după experiențele „totalitare” ale secolului XX, dar și după deziluziile curente ale democrației noastre dâmbovițene, e mult mai uzată și mai ieșită din priză, mai divizată și mai dezorientată, mai manipulată și mai manipulabilă. Dacă legionarismul a eșuat în condiții mult mai favorabile, cum ar putea birui neolegionarismul în condițiile menționate?! Una e evaluarea corectă a Legiunii și alta e reînvierea ei. Eu sunt pentru o evaluare corectă, cu tot curajul și cu toată răspunderea, învățând ce este de învățat din această lecție a istoriei, dar am spus-o și nu prididesc să o repet: fiecare epocă generează, dacă este vie și creatoare, forme politice sau culturale proprii. Dacă nu, nu. Maimuțăreala epigonică nu poate fi formulă de supraviețuire sau soluție de viitor. Noul nostru pariu cu istoria - dacă mai suntem în stare de unul - ar trebui să înceapă, cred eu, de la acest punct de minimă luciditate.

De Claudiu Târziu - Rost